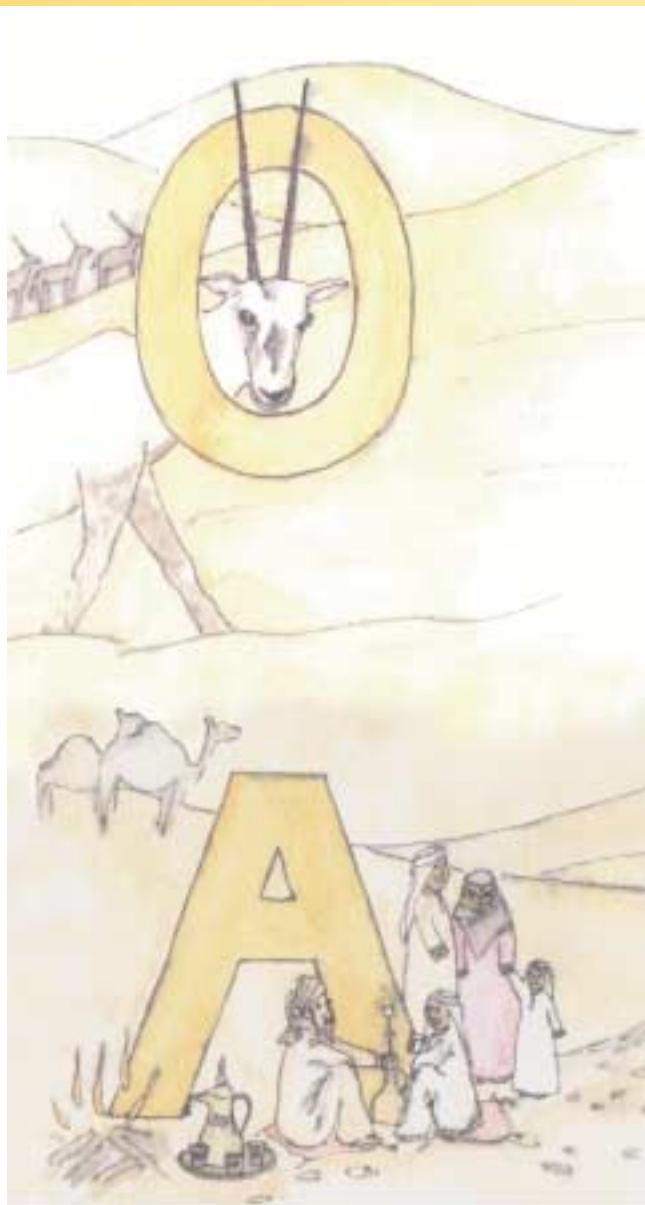

Voor nederlandstalige mensen in Oman

Raskrabbel

M is voor moskee
de oproep tot gebed
voor de moslim die bidden gaat
klinkt vijf keer van de minaret.

“Vlieg met KLM naar Amsterdam met zeer goede connecties naar Europa en Noord Amerika.”

KLM heeft nu een vergroot aanbod van 19 outbound connecties per week: 12 via Dubai, 3 via Abu Dhabi and 4 via Bahrein, met een aantrekkelijke transfer op Schiphol naar Europa en Noord Amerika.

Ervaar de additionele vluchten tussen Dubai en Amsterdam: het comfort van reizen overdag of een vertrek in de avond vanuit Amsterdam om uw verblijf in Nederland zo goed mogelijk te benutten.

KLM en Air France bieden u samen het frequent flyer programma Flying Blue aan. Dit programma heeft meer dan 30 airline partners, wat het mogelijk maakt om Miles te

verdienen en gebruiken op 18.000 dagelijkse vluchten en 900 bestemmingen. Er zijn ook meer dan 100 non-airline partners aangesloten, waardoor uw 'earn and burn' mogelijkheden aanzienlijk zijn.

Voor meer informatie over ons vluchtaanbod en Flying Blue, ga naar KLM.com. En indien u uw boeking maakt via KLM.com, dan heeft u gegarandeerd altijd de laagste prijs.

The Reliable Airline **KLM**
Royal Dutch Airlines

M Tweede Krabbel

Colofon

De Raskrabbel is een tijdschrift voor alle Nederlandstaligen in Oman en verschijnt vier maal per jaar.

Vaste medewerkers redactie:
Tanya Braas, Annette Bol,
Sandra Kapoh, Iwan de Lugt en
Marie-Bernadette Koper

Omslag:
Johan Palson, met dank aan
Apex Press, Oman Today

Illustraties:
van de auteur tenzij anders vermeld

Correcties:
Aukje Greasby
Marcel Braas

Financieel beheer en advertenties:
Wim Moelker
tel: 99265480

Samenstelling:
Tanya Braas
tel: 24677984
Pagina opmaak:
Annette Bol

Druk:
Modern Color Printers L.L.C.
Ruwi

Distributie & Abonnement:
Abonnement kosteloos en aan te vragen via het correspondentie-adres:
Marie-Bernadette Koper
P.O. Box 81,
Muscat 113. tel: 24677830
of e-mail: mbraas@omantel.net.om

Website: www.raskrabbel.nl

Distributie & abonnementen buiten PDO/Oman LNG:
Marie-Bernadette Koper
tel: 24677830

Sponsors:
zie adverteerders-index.

Uitgave mede mogelijk gemaakt door:

 اللجنة الهولندية - عمان
Holland Comité Oman

a division of Ras al Hamra
Recreation Centre

Het nieuwe jaar is alweer een aantal weken oud, maar desalniettemin, namens de redactie alle goeds voor 2006!

Iedereen die dit jaar op het feest van de club het nieuwe jaar is begonnen, is behoorlijk nat van start gegaan. Wat een regen zeg! De klok gaf amper 5 minuten over 12 aan toen het losbarstte. Een feest wat letterlijk en figuurlijk in het water is gevallen. Gelukkig waren er nog voldoende mensen die doorgingen in de golfclub bar of gewoon lekker thuis.

Op de nieuwjaarsborrel van het Holland Comité is het gelukkig droog gebleven. Ondanks een behoorlijke wind was het erg gezellig en de Hollandse happen deden het, met dit wat frissere weer, erg goed! Voeg daar nog een goede live jazz band aan toe en wat alcoholische bubbels en dan kan het niet meer stuk. Zie de foto's op de middenpagina. We hebben zelfs nog de krant gehaald!

Omdat deze Raskrabbel in het teken van de letter M staat, wisten we Els Hodgson te overtuigen van het feit dat er een stukje over Michael Jackson moest komen, lees mee op bladzijde 9. Niet iedereen komt deze beroemdheid immers tegen.

Maarten vertelt op bladzijde 15 wat zijn auto met de Nederlandse hockeymannen te maken heeft en Arjan beschrijft op pagina 30-31 hoe het is om met de motor de Wahiba Challenge te doen. Marcel heeft begin december meegedaan aan de "Oman Challenge" en hoe dat ging kunt u lezen op bladzijde 18-19.

Verder een column vanuit Nederland, artikelen van de redactie, de Kinderpagina én een stuk over "Brooke Hospital for Animals". Wat dat is legt Celine Aldewereld uit op pagina 27.

Het was deze keer wat moeizaam om alle artikelen binnen te krijgen; dat zal wel het gevolg zijn geweest van al die relaxte vrije dagen. Desalniettemin is het toch weer gelukt om de Raskrabbel vol te krijgen met leuke stukken. De deadline voor de volgende Raskrabbel is 31 maart, doe 's gek en stuur wat in!

Tanya Braas

**Deadline (A) April nummer:
31 maart 2006**

raskrabbel

Jaargang 21, februari 2006 - nummer 2

THEMA: M

- 1 **Rasbabbeltje**
- 2 **Inhoud**
- 3 **Dit en Dat**
- 4 **1200 km met kind en fiets door Oman**
- 6 **Momentje voor jezelf?**
- 8 **Oman - De rode draad**
- 9 **Michaaaeeeeel We love you!**
- 10 **Mooie intocht**
- 11 **De Hollandse Brievenbus**
- 12 **Rendement en risico**
- 14 **Nieuws van de Ambassade**

- 15 **Maarten's Jeep???????.**
- 16 **Nieuwjaarsduik**
- 18 **Oman adventure race**
- 20 **Holland Comité**
- 22 **Met DP4 onder zee!**
- 24 **Kinderpagina**
- 26 **Wie vinden we in Muscat**
- 27 **Brooke Hospital for animals**
- 29 **Mijn favoriete Top 5**
- 30 **Wahiba Challenge met de motor**
- 32 **Met een minimensje op stap...**

Vaste info

Hollandse brievenbus:

Pascale Cooymans
tel. 24675416
Fernanda Buitenkamp
tel. 24597192.
Margot Sickler
tel. 24677519

'De Karavaan':

Voor álle Nederlandse en/of
Nederlandstalige peuters van
twee tot drie jaar.
Roos Marijne Kroes
tel: 24675342.

Post Natal Care and Children's Health Clinic:

licensed by the Ministry of Health

Anna Bevaart
GSM: 99793248
Helen Rignall
GSM: 99701891

Nieuwe Nederlanders in Oman

Gerard en Nathalie Reumer met hun kinderen, Nadine,
Paula en Carlos

Geboren

11 december 2005 Isabelle, dochter van Karen en
Jeroen van Hulten, zusje van Sterre

Advertentie-index

KLM	omslag
Royal Tours	14
BB&L	19
Dr.Khaled	29
Swiss Air	achterkant

1200 km met kind en fiets door Oman

Een fietstocht van een Duitse familie door een fascinerend en onvergetelijk land.

Fietstochten naar exotische landen, onze vrienden waren wel gewend aan onze jaarlijks terugkerende 'vreemde' plannen. Maar met een 15 maanden oude baby zou de bestemming waarschijnlijk veranderen en ze verwachtten dat we dit keer 'iets normalers' zouden doen. Helaas, we moesten ze weer teleurstellen met de aankondiging dat we met fiets en kinderkar een reis door Oman gingen maken! Voor ons was dit geen snelle, irrationele beslissing, maar een weldoordachte: we hadden gehoord dat Oman een schoon land is, zonder malaria en waar geen extra vaccinaties nodig zijn. De hygiëne heeft ons niet teleurgesteld: ons kind Malik, die nog steeds sommige delen van de wereld met zijn mond verkent, is helemaal niet ziek geweest.

Onze reis begon bij het vliegveld Seeb, vanwaaruit we ons richting de hoofdstad bewogen, hierbij de snelweg vermijdend. Het werd ons al snel duidelijk dat de Omani's hun olie-geld voornamelijk in snelle auto's investeren. Maar hoewel het verkeer druk was, was het nooit gevaarlijk. De bestuurders toeterden vrolijk op hun claxon en zwaaiden naar ons. Na twee uur waren we al moe van het teruggroeten.

Onze eerste stop was Mutrah waar we de souq en de haven verkenden en waar we de eerste indrukken van het land opdeden. Tijdens de gehele reis bleek dat de Omaanse mensen erg van kinderen houden. Of ze wilden Malik de hele tijd kusjes geven, of ze wilden hem met cadeaus overladen. Meer dan één keer per dag verscheen Malik met een handvol zoetigheden, chips of drinken.

Na twee dagen te hebben genoten van het prachtige strand van het Oman Dive Center, begonnen we eindelijk aan onze fietstocht langs de kust richting het zuiden. Omdat we geen enkele informatie hadden over wat er zich tussen de toeristische steden bevindt, tastten we in volledig in het duister. Na vijf dagen fietsen bereikten we Sur, we bereden een weg die nooit verveelde en ook niet erg druk was; dit kwam waarschijnlijk door de

(slechte) conditie van de weg. Dit zal ongetwijfeld in de nabije toekomst veranderen als de nieuwe weg naar de kust zal worden afgerond. Tot zover zagen we ongerepte vissersdorpjes, lange, lege stranden en prachtige kampeerplaatsen direct aan de zee. Het was altijd mogelijk om onze watervoorraad aan te vullen en om een klein koffiehuisje te vinden waar we konden ontbijten, lekker Indisch eten konden krijgen voor lunch of avondeten en waar we verse melk voor Malik konden kopen. Slechts één keer - in een klein dorpje Dhibab - was het niet mogelijk om eten te kopen... Maar de Omaanse mensen zijn erg behulpzaam en toen we in het stadje rondvroegen waar de dichtstbijzijnde plaats was om voedsel te kopen, begonnen ze onze fietskar spontaan vol te laden met vers fruit en water en nodigden ze ons bovendien uit voor een heerlijke maaltijd bij hun thuis. Hierdoor kregen we de kans om een indruk te krijgen

van een Omaans huis en van alle mensen die langskwamen om een glimp op te vangen van de Westerlingen.

We vulden onze dagen met fietsen, zwemmen en het graven van zandkuilen. 's Avonds bereiden we onze maaltijden bij het kampvuur en keken we naar de prachtige sterrenhemel. We genoten van een volle maan die we nog nooit zo helder hadden gezien. In Sur bezochten we enkele Dhow werkplaatsen en in Ras al Jinz reddden we baby schildpadden van uitdroging door de zon. Na bijna 500 km verlieten we de kust bij Al-Silah en gingen we richting Nizwa.

Ons hoogtepunt op de fiets was de route naar Jebel Akhdar die we beklommen nadat we Birkat al Mawz waren gepasseerd. Volgens onze reisgids heb je een vergunning nodig om de top te bereiken. We verbleven de avond ervoor bij het beginpunt naar wadi Muyadin en bij ons romantisch kampvuur maakten we plannen hoe we de volgende ochtend het beste naar het Saiq-plateau konden fietsen. Een beetje zenuwachtig, maar vastbesloten 'cool' over te komen, arriveerden we de volgende ochtend bij de controlepost, bereid om ons door de vergunning heen te praten. De soldaten begonnen gezellig met ons te kletsen en bewonderden onze spirit en moed om een dergelijke berg met de fiets te beklimmen. We hielden wijselijk onze mond over een vergunning. Uiteindelijk ging één van de soldaten naar zijn barak en kwam terug met een tas vol appels en sinaasappels, nog twee extra kilo's die mee naar boven moesten! Na ongeveer 10 minuten zeiden we ze gedag en weer was er niemand die ons naar een vergunning vroeg. Twee dagen later kwamen we er achter dat je sinds oktober helemaal geen vergunning meer nodig hebt! De beklimming van de berg was pittig maar we werden beloond met spectaculaire uitzichten en we werden vervuld met een trots die je alleen maar kan krijgen als je een dergelijke route helemaal op eigen krachten doet! Er zijn schitterende kampeerplaatsen aan de rand van het plateau en het is prachtig om daar zowel 's avonds als 's ochtends vroeg te zijn om de verschillende lichtvallen mee te maken. Voordat we de volgende ochtend aan de afdaling konden beginnen, moesten we eerst nog een stukje steil naar boven. Alhoewel we hier op waren voorbereid, was het een moeilijke klus! Maar de uiteindelijke afdaling was puur genot en helaas te snel voorbij!

Er was nog een andere berg die we wilden beklimmen, namelijk de Jebel Shams. Maar toen we aan mensen vroegen de weg naar Jabel Akhdar te vergelijken met Jebel Shams kregen we niet de juiste informatie. Autobestuurders denken altijd dat het gekkenwerk is om een berg met de fiets te beklimmen. We vertrouwden op de informatie die ze ons gaven en huurden een auto die ons naar Jebel Shams bracht. De hele tijd bleven we echter denken hoe fijn het was geweest om de tocht per fiets te maken. Volgens onze inzichten was dit mogelijk geweest, ook al is niet de gehele

weg geasfalteerd. Maar het is niet zo steil als Jebel Akhdar. Nou ja, we genoten van de uitzichten van de canyon en sliepen die nacht in onze tent.

Nadat we Nizwa, Bahla en Jabreen hadden bezocht, fietsten we vanaf Ibri richting het noorden. We kregen zonder probleem een lift van een vrachtwagenchauffeur van Nizwa naar Ibri. De weg was erg druk en we dachten dat het niet echt leuk zou zijn om daar 130 km op te fietsen. Bij Ibri begint een verharde weg richting Rustaq, al kronkelend door een prachtig bergachtig landschap. Slechts 30 km van de route bestaat uit zandweg maar ook dit gedeelte zal volgend jaar volledig verhard zijn. De weg van Rustaq naar de kust is een saaie, rechte weg. Langs de kust kun je altijd zijwegen vinden zodat je de snelweg kan vermijden. Zo sloten we de cirkel en de laatste twee dagen hebben we bij een vriend doorgebracht die voor PDO werkt en aldaar hebben we van het prachtige strand bij het recreatiecentrum genoten. Toen we thuis aankwamen met ons hoofd vol indrukken van een prachtig land met interessante natuur vertelden we onze vrienden: Als je nooit gaat, zul je het nooit, nooit weten...

Fietsroute:

Langs de kust: Vliegveld - Mutrah - Oman Dive Center - Sur- Ras-al-Hadd-Al Silah. In het binnenland: Al Silah-Al Kamil-Ibra-Lizq-Birkat al Mawz-Jebel al Akhdar - Nizwa-Jebel Al Shams - Bahla-Jabreen-Nizwa. Richting noorden: Ibri-Ad Dariz-Rustaq-Wudam al Sahil-Barka-Muscat.

Als iemand geïnteresseerd is en verdere informatie wil hebben, kun je contact opnemen met Karin: infor@karinmaier.de

Momentje voor jezelf?

Wij hebben het Shangri La even uitgeprobeerd. Nachtje geboekt en lekker wezen chillen in een 5 sterren ambiance. Erg leuk die pasgeopende hotels. Net als toen in Khasab, waar het Golden Tulip op een gegeven moment voor het eerst gasten ontving, waren hier ook nog niet alle kinderziekten onder de knie. Daar in Musandam was het heel grappig. Om je kamer in te komen moest je razendsnel reageren, omdat het groene lampje in het slot slechts een fractie van een seconde knipoogde. Voor de jonkies bleek dit slechts een kleine uitdaging, maar wij oudjes hadden wel wat tips van het grut en wat oefening nodig om binnen te komen. Echter, en dat bleek later pas, hadden de elektronische sleutels ook nog de akelige bijkomstigheid dat ze zichzelf af en toe herprogrammeerden, met het gevolg dat er helemaal geen groen lichtje meer kwam, slechts rood (wel heel lang trouwens). Dat bleek een serieus probleem toen ik later op de middag dringend de kamer binnen moest. Je kent dat misschien wel, lig je lekker bij het zwembad, gezellig met een drankje en je moet naar de wc, maar je stelt het nog even uit. Nou, daar stond ik dan, veel te laat natuurlijk, voor een rood lichtje. Dat was net de druppel en met x-benen huppelde ik door een (gelukkig) verlaten gang. De nood was zo hoog dat ik vreesde voor het gloednieuwe tapijt en met de moed der wanhoop stak ik de sleutel in het dichtstbijzijnde 'buurslot'. Groen licht! Nou reken maar dat ik snel was. Naderhand natuurlijk ook de rest van de gang even geprobeerd: de score was ongeveer 50/50.

's Ochtends bij het ontbijt was het echt hilarisch. Het was net Fawly Towers. Er waren veel te weinig tafels en stoelen voor alle gasten zodat die tot in de vensterbanken zaten met hun kroost bijgevolg in de gordijnen (de onze niet hoor). We hebben uiteindelijk zelf ons ontbijt staan klaarmaken in de keuken want er was ook een grooooooot tekort aan personeel.

Op dat laatste was geen kans in het Shangri La. Met 1200 man personeel werden we zowat van de sokken gelopen vanaf het moment dat we aankwamen. Er was, toen wij er waren, nog maar 1 hotel open van de 3, dus ik vermoed dat ze met driedubbele bezetting werkten. Op het parkeerterrein werd onze bagage in ploegverband uitgeladen. Zelfs de favoriete knuffel van Ezra werd hem ontfutseld, zodat de bewuste kruier als extraatje een zeer ontstemd jongetje op z'n hielen kreeg. We werden nog nooit zo snel geholpen. We

hadden al een kamer dik voor de officiële inchecktijd. De familie Boersma had minder geluk, maar waarschijnlijk kwam dat omdat die de (nog maar zo kort) bekende paden niet bewandelde. Afwijken van het geijkte protocol, zeker in een beginsituatie levert de nodige receptiestress op: interconnecting doors? Hebben we die? Zijn we een hotel dan? Doch na 4 stieve kwartiertjes konden zij ook hun intrek nemen.

Op naar het strand en ooohh wat een ligbedden! Zúlke dikke matrassen (echt wel 15 cm), belegd met gigantische dubbeldonzige (nieuwe) badlakens. Daar kwam ik dus niet meer van af, hoewel dat jammer was want er was een heleboel te doen: surfen, kanoën, aerobics, watervolleybal en drijven in de Lazy River natuurlijk. Dat alles onder superenthousiaste begeleiding. Gelukkig houd ik niet van sport en vond ik dus dat ik niet echt iets miste. Daar dachten m'n mannen anders over en na veel geëmmer van hen kant ging ik mee snorkelen. Drie beachguards schoten vriendelijk, doch bezorgd dat we zouden verdrinken toe en weken zo onopvallend mogelijk niet van onze zijde. Er ging zelfs zo'n scooter te water om om ons heen te cirkelen. Ze slaakten een hoorbare zucht van verlichting toen we al gauw weer strandwaarts keerden omdat het water meer op groentesoep leek dan op wat anders. Ik mocht gelukkig weer op m'n heerlijke bed, terwijl de jongens de 'lazy river' gingen checken.

Te lazy was hun onverbidelijke oordeel en dat werd dan ook opgewekt medegedeeld aan de dame die 's avonds bij het diner kwam informeren hoe we alles vonden. Dat moet indruk gemaakt hebben, want de volgende dag schoot het bijgeleverde rubberbootje zowat onder je kont vandaan, tot grote tevredenheid van de boys. Over dat diner gesproken trouwens, ik was al helemaal weg van het restaurant voordat ik er ook maar een hap gegeten had. Zúlk mooi servies! Ik begon gelijk bordjes te draaien voor het merk: ik wilde dit servies ook. Helaas voor mij was het speciaal gemaakt voor dit restaurant. Het deed Japans aan door de vorm: vierkant, rond en ovaal met hier en daar ongelijke randen, wat van één van het grut de opmerking ontlokte dat het zeker een 'uitverkoopje' was (de barbaar). De kleuren deden een beetje aan de jaren vijftig denken: rood, oranje, maïsgeel, hemelsblauw en groen en dan in eglans glazuur. Ik vond het prachtig en werd bij de aanblik over al de tafeltjes subiet vrolijk. Het eten was trouwens ook prima. Ga maar proberen. Het restaurant heet Samba en heeft een Argentijnse inslag.

De volgende ochtend bleek dat er alleen maar bloedheet water uit de kranen kwam. Geen douche dus, deelde ik mijn echtgenoot mee die nog half slapend op de pot zat te faxen. 'Oh jammer', zei hij nog tussen twee gapen door terwijl hij zittend naar de doorspoelknop reikte. Het volgende moment sprong hij met een doordringende kreet tot halverwege het plafond. Ik zag een dikke paddestoel van stoom uit de pot stijgen. Terwijl Oddy z'n edele delen wreef (hij kwam er ongeschonden vanaf) en in de pot keek, bleek z'n wakkere conclusie dat "z'n dumplins nu wel gaar waren."

De rapen ook trouwens. Niet zozeer bij ons, als wel bij een tiental Russische gasten die vonden dat we 2 van hun bedden hadden ingepikt op het strand. Dat concludeerden we achteraf pas nadat we uren op 50 cm afstand met norske koppen waren

genegeerd. Blijkt nou, dat ze voor het ontbijt al een hele rits stoelen hadden 'gereserveerd' door er een handdoek op te leggen. Wist ik veel. Ik dacht dat de 'strandmeester' dat gedaan had, want de bedden waren allemaal zo (allemaal gereserveerd dus!; hoe vroeg gaan die mensen op?). Ik lag daar al bijna 2 uur in zalige rust toen de familie arriveerde. Een van hun hield een lange monoloog tegen mij, waarvan ik nu ook de inhoud wel kan raden, maar waar ik op dat moment geen snars van snapte. Ik heb nog vriendelijk geglimlacht en geknikt. Sindsdien was het met de rust gedaan en werden we strategisch ingesloten. Als wij een stukje opschoven richting schaduw, schoven ze des te harder mee, hoewel er ruimte en schaduw genoeg was een stukje verderop. Op een gegeven moment lag een moeke bijna bij Oddy op schoot. We hadden het fijne van de wraakoefening nog steeds niet door en probeerden soms een kleine barricade op te werpen met een tas of zo, die werd echter rücksichtslos opzijgeschoven. We gaven het op.

Tja, dat krijg je dus als je het blijkbaar gangbare toeristengedrag niet kent (dom, dom, dom ik had aan de Duitse kuilen op ons Noord-Hollandse strand moeten denken: zelfde principe). Dus lezers bereid je voor: het Shangri La is een aanrader, maar neem een wekker mee. Want wil je zo'n geweldig ligbed (andere, ook goede, zijn er trouwens in overvloed) dan moet je vroeg op, of beter nog, als je 'm helemaal voor jezelf wilt, is het 't beste gewoon te blijven liggen 's nachts.

Sandra Kapoh

Oman - De Rode Draad

Zomer 1978

Het lijkt nog maar kort geleden...ploeterend duwde ik m'n skelter Al Ghubar Street weer op. De zon was nog maar net weer boven de bergen uitgeklimmen en m'n t-shirt droop alweer van het zweet. Vandaag echter was het skelter-plezier van korte duur, want we gingen fossielen zoeken in 'Wadi Kweenie'.

Zomer 1992

Het was inmiddels meer dan 10 jaar geleden sinds ik voor het eerst een stap in het voor mij feitelijk onbekende 'sprookjesland' zette. De bekende warme deken verwelkomde me bij het uitstappen van het vliegtuig...zijn dit nou de motoren, of niet!? Ik kwam 'bewust' voor de eerste keer m'n ouders in Oman bezoeken. De 'rust' straalde van de bejurkte douane-klerks af, toch stond ik al snel buiten. De rit naar Ras Al Hamra was in het donker surrealistisch te noemen.

Schoolvakanties 1992 - 1996

De volgende dag overkwam me weer het skelter gevoel, na een klein wandelingetje was m'n t-shirt weer doorweekt, wat een land! De zon was zó onwaarschijnlijk fel, hoe konden mensen hier geleefd hebben toen er nog geen airco was, destijds een compleet raadsel voor me. Na deze hernieuwde kennismaking met 'mijn' land heb ik 4 jaar lang al mijn vakanties in Oman gevierd; elke dag vissen, wakeboarden of zeilen en 's avonds vaste prik torens maken van Foster's bierblikjes, het lekkerste bier in blik!

Zomer 1995; een leuke anekdote:

'Het was een ouderwets warme ochtend in juli en we (enkele vriendjes uit die tijd) hadden de hele nacht in de freshwater-tank gelegen (deze lag destijds naast de boat-club waar duikers hun equipment konden ontzouten), wij vonden deze tank uitermate geschikt om de nacht in door te brengen voordat we gingen vissen op kingfish. Kingfish liet zich alleen 's ochtends vroeg vangen, dus om 05.00 's ochtends lieten we de boot het water in glijden. We hadden wat plastic stoeltjes mee op de boot, zodat iedereen relaxt kon zitten. Na een klein uurtje slepen was het al zover; een harde 'strike' deed de reel schreeuwen, korte tijd later lag er een dikke 15+ kg. kingfish aan boord. Aangezien de vriezer thuis al vol lag met vis, besloot ik om naar de vissouq in Mutrah te varen. Na enig onderhandelen heb ik daar m'n net gevangen vis voor een mooi prijsje verkocht. Zo kwam ik dus terug van zee, zonder vis, met geld in m'n visdoos!' Als enige niet-Omani ooit vis verkocht op de Souq!

Winter 1996

Ik was inmiddels 19 toen ik Oman wederom, weliswaar iets bewuster maar toch, vaarwel moest zeggen. Ik kon me niet voorstellen dit prachtige land nooit meer te bezoeken en maakte dan ook een belofte aan mezelf; Olle je komt terug!

Eind 2003

Kwam ik voor 2 maanden op bezoek om werk te vinden in de 'Maritiem'. Na het uitzetten van de welbekende lijntjes ben ik sinds begin 2004, tot op heden, werkzaam in de haven van Sohar. In de 27 jaar dat mijn familie en ik al in Oman komen hebben we Oman zien veranderen. Een verslag hierover valt te lezen in het volgende nummer van 'de Raskrabbel': Oman - Van Toen Tot Nu

Olle Antheunis

Michaaaaaaaaaaaaaaaeeeeeeel.....We love you!!!

Ja, wat doe je dan als je op een vrijdag opgebeld wordt door je dochters Donna en Claire, die gewoon met hun vriendinnen op de club zitten, met de boodschap: "Mam, kun je ons even naar het Hyatt rijden; we gaan bij Michael Jackson op bezoek!"

In eerste instantie dacht ik: "Ooo jaaa, natuurlijk.....never nooit!", maar luisterend naar de opgewonden stemmetjes van de meiden, besloot ik om dan toch maar weer taxi te zijn en het spelletje mee te spelen.

Nou ben ik dan niet zo'n Michael fan; wel geweest hoor terug in de eighties, maar met al die vreselijke verhalen over kleine jongetjes en wat hij allemaal niet uitgehaald heeft met zijn gezicht, had ik eigenlijk alle interesse in de man verloren.

Toen ik m'n dochters en hun vriendinnen ging ophalen, kwamen alle verhalen los. Ze hadden gehoord dat MJ in Oman was en met elkaar beraamden ze het plan om hem te spreken te krijgen. Dus wat doe je dan....je belt gewoon het hotel op waar hij verblijft en vraagt of je hem aan de lijn kunt krijgen. Brutalen hebben de halve wereld! Natuurlijk werd hun verteld dat het niet mogelijk was want hij was in een vergadering, waarop Caroline het verhaal ophing dat ze afgelopen nacht special uit Zuid-Afrika was overgevlogen om hem te spreken. Hoe haal je het in je hoofd!! En wat gebeurde er.... hij kwam aan de lijn! Meteen werd de mobiel op luidspreker gezet en al die meiden stonden er omheen te gillen...."Michael..we love you"!!!!!! waarop hij zei: "Hey guys, I love you too and god bless". En om het nog brutaler te maken vroegen ze hem of ze hem konden opzoeken, waarop hij zei: "Yeah, great, I'll see you later".

Nu, in deze fase, was ik nog steeds erg sceptisch en dacht dat de meiden teleurgesteld zouden worden. Met m'n wagen volgeladen met bijna hysterische dames, gingen we op weg om bloemen te kopen (op vrijdag om 2 uur, bijna onmogelijk), een prachtig blauw-wit boeket tikten we op de kop en toen gingen we op weg naar het Hyatt. Daar aangekomen moesten we een tijd wachten,

wat bij mij het vermoeden duidelijk maakte dat we hem toch niet zouden zien, en ik wilde eigenlijk wel weer terug naar huis naar m'n koppie thee. Maar de meiden waren overtuigd en vonden mij maar flauw. Uiteindelijk werden we uitgenodigd om naar boven te komen om Michael himself te ontmoeten in zijn suite!

Wat een belevenis en een paar vriendinnen waren in tranen. Michael ging met iedereen op de foto en deelde handtekeningen uit. Hij sprak met zachte stem en leek echt geïnteresseerd in iedereen. Uiteindelijk vond één van de bodyguards dat moeder ook maar op de foto moest. Daar stond ik dan, heel dicht naast hem, met zijn arm om me heen. Hij voelde als vel over been en op dat moment veranderde ik van mening en wist ik dat deze man door een hel gegaan was. Het leven dat hij leidt moet een ongelukkig leven zijn waarin je geen stap kunt verzetten zonder bodyguards en bij alles wat hij doet kijkt de wereld over zijn schouder mee. Ik beveelde een van de bodyguards om Michael mee uit eten te nemen, waarop Michael me aankeek met de eerste 'echte' lach op zijn gezicht. Hij zei: "How do you know I am hungry", waarop ik met besliste stem zei: "Michael, I know these things" en eindelijk ontspande hij meer en stond daar met mij te grinniken.

We hebben een legende ontmoet en mijn dochters hebben een ervaring gehad waar ze altijd met enthousiasme over kunnen spreken.

De volgende keer nodig ik hem uit voor een BBQ in mijn achtertuin. Kan ik hem even bijspekken!

Els Hodgson

Mooie intocht!

Door **Oranje Zwarte Piet**

De spanning steeg ook afgelopen jaar weer tot grote hoogte in Oman. Zou de Goede Sint opnieuw Muscat weten te vinden? Hij was tot nu toe altijd nog gekomen, want alle kindjes in Oman hebben een heel speciaal plekje in het hart van de Sint, maar dit jaar was het wel heel erg misgegaan: de wegwijspiet was een wegwijtpiet en zette de Sint zomaar af in Salalalalah! Dat was wel 1000 kilometer van Muscat af!!!

Ook de pietjes die met de grote sleepboten kwamen zagen het eigenlijk somber in. Sint was kwijt, ergens in de grote Omaanse woestijn, en toen was het plotseling al donderdag en dat was de dag van de grote intocht. Wat te doen? Zonder Sint kan je geen Sinterklaas vieren, toch? Zonder Sint zou de intocht een groot fiasco worden... Wij pietjes hebben dus maar gauw de koppen bij elkaar gestoken en democratisch werd besloten dat een van de Zwarte Pieten maar moest invallen voor Sinterklaas. Want je kan niet alle kindertjes teleurstellen, toch? En zo gebeurde het dat ik, de oranje Zwarte Piet, een mijter opkreeg (niet de echte natuurlijk, want daar mag je als Zwarte Piet niet aankomen) en een grote rode cape omkreeg. Ik had natuurlijk geen baard en een zwart gezicht, dus van dichtbij kon je nog een beetje zien dat ik niet de echte Sinterklaas was, maar wij Pietjes vonden dat ik toch goed leek. Ik kreeg nog een bril opgezet om de vermomming compleet te maken, en toen konden we naar het PDO strand varen.

Wat voelde ik me trots zeg, met mijn mooie grote mijter! Ik mocht zelfs de reservestaf van Sinterklaas vasthouden! Dat was ik gelukkig al gewend, want die moeten wij Pietjes vaak dragen als Sinterklaas bijvoorbeeld op zijn paard moet klimmen. Toch vond ik het wel eng. Al die kindjes moest ik dadelijk hallo zeggen en iedereen zou naar me kijken. Als je samen met Sint op het strand komt is het veel gemakkelijker, want dan kijken alle kindjes naar de Sint en niet naar de Pietjes, ja voor een hand vol pepernoten willen ze je misschien nog wat aandacht geven, maar verder is het wel rustig... Gelukkig stond ik tussen de andere Pieten dus ik had wel een beetje steun van hen.

Toen we om de hoek van de baai kwamen werd ik toch wel een beetje bang. Ik zag wel honderdduizend kindertjes staan! Het was me vorig jaar helemaal niet opgevallen dat er zo veel kindertjes waren in Oman! Maar omdat ik Sinterklaas moest vervangen zette ik mijn tanden op elkaar en ik begon enthousiast te zwaaien, net zoals Sint gedaan zou hebben. Steeds dichterbij kwam de boot, ik kon de kindertjes al heel hard horen zingen en ik zag ze ook terugzwaaien. Dat was wel leuk, want dat was speciaal voor mij! Nu wist ik ook waarom Sinterklaas altijd zo blij was als hij naar Oman ging, want de kindertjes in Oman kunnen het allerhardste zwaaien en het allerhardste zingen. En het is nog lekker warm ook in Oman, dat werkt natuurlijk ook wel mee.

Ik voelde me heel erg blij dat ik Sinterklaas mocht vervangen, en ik was ook blij dat de kindertjes het niet doorhadden dat ik de echte Sint helemaal niet was. Zo konden we de aankomst gelukkig gewoon door laten gaan, net zoals andere jaren. Ik speelde de rol ook heel erg goed, dus het was niet zo gek dat niemand doorhad dat ik eigenlijk Oranje Piet was! Ik zou dadelijk waardig landen en ontvangen worden door de ambassadeur, de

burgemeester en juf Barbara, en dan een hele gewichtige toespraak houden dat ik zo blij was om weer in Oman te zijn. Ik keek er al erg naar uit, Sint zijn was erg leuk!!!

Jammer genoeg bleek ik geen rekening gehouden te hebben met de slimheid van de Nederlandse kindertjes in Oman. Toen we namelijk overstapten op de oranje rubberboot en heel dichtbij het strand kwamen, zag ik plotseling dat allemaal kindjes stopten met zwaaien, en ook het zingen stopte. Ze hadden me door! Ik weet nog steeds niet waardoor ze het precies wisten, maar sommige kinderen riepen dat ik geen baard had, dus daar zal het wel aan liggen. Voor de volgende keer laat ik dus een baard staan, al is die bij mij altijd erg klein en ook niet zo mooi wit als bij de Sint. De aankomst liep dus een beetje mis, want alle kindjes riepen dat ik maar een neppert was,

en gewoon een Zwarte Piet met een nep mijter.. En ik was nog wel zo trots op die mooie rode mijter! Maar goed, toen moest ik dus aan juf Barbara uitleggen dat Sinterklaas een beetje kwijt was en dat wij niet wisten waar hij was.

Gelukkig duurde dat niet lang, want plotseling kwam er een brandweerwagen aangereden met zwaailichten en een sirene (al kon je die op het strand niet goed horen) en daar zat Sinterklaas in! Hij had het helemaal vanuit Salalalalalalah gered! Sint is echt een doorzetter, he? Hij was met auto's en motorfietsen en ik geloof zelfs met kamelen dwars door de woestijn gegaan en had het precies op tijd gehaald door de brandweer te bellen voor het laatste stukje! Ik was heel erg blij, en toen kon het feest pas echt beginnen. En Sinterklaas was niet eens boos op mij, en dat was nog wel het leukste...

Groetjes, **Oranje Piet**

De Hollandse Brievenbus

Van "oudsher" is er in Oman een Hollandse brievenbus. Voor Nederlanders door Nederlanders. Het werkt als volgt:

- * Iedereen die naar Nederland gaat voor verlof of zaken, of bezoek dat terug gaat, en bereid is om enige brieven mee te nemen, meldt dit aan een van de onderstaande personen.
- * Een ieder die van dit transport gebruik wil maken, belt naar een van de onderstaande personen en hoort wie er naar Nederland gaat en post wil meenemen.

Er gelden wel enkele afspraken:

- * Voor wat hoort wat. Als je brieven meegeeft, moet je ook bereid zijn brieven mee te nemen.
- * Degene die naar Nederland gaat, hangt op de dag van vertrek een zak aan de deur voor de post (dan hoeft er niet steeds gebeld te worden).
- * Alleen brieven, bank- en girozaken. Géén pakjes en kerstkaarten.
- * Brieven moeten met Nederlandse postzegels gefrankeerd zijn (tarieven: www.tpgpostbusiness.nl).
- * Alle post moet voorzien zijn van een afzender.

Samen kunnen we er voor zorgen dat de Hollandse Brievenbus in Oman een succes blijft. Laat u het even weten als u naar Nederland gaat?

Margot Sickler	24677519	sickler@omantel.net.om
Fernanda Buitenkamp	24597192	hittjo@omantel.net.om
Pascale Coymans	24675416	vanrijen@omantel.net.om
Anja van Neck	24678715	vanneck@omantel.net.om

Onze post komt alleen in Nederland als u of uw loge's ook brievenbus willen zijn!

Rendement en risico Beleggen, een noodzaak voor uw pensioen?

Geachte expat,

Vorige keer heb ik u het belang van een goede asset allocatie uitgelegd. De asset allocatie bepaalt welk deel van uw vermogen in aandelen, obligaties, vastgoed en deposito's wordt belegd. Als het goed is sluit het naadloos aan bij uw eigen doelstellingen en financiële situatie. Deze "spreiding" van uw beleggingen is uitermate belangrijk voor het uiteindelijke resultaat. Rendement en risico hangen onlosmakelijk met elkaar samen; zonder risico is er geen rendement en als iemand u iets anders vertelt wordt u minimaal fout geïnformeerd. Bovendien moet het zo zijn dat naarmate u meer risico neemt, er meer verwacht rendement is. Problemen hierbij zijn het onderkennen van de (aard van de) risico's en het zich niet bewust zijn van de te maken kosten. Behalve gestructureerd, moet u namelijk ook kostenefficiënt beleggen als u een maximale opbrengst wilt bereiken. Een uitgebreider artikel over "Uw persoonlijke portefeuille" vindt u op onze site.

De categorie met de hoogste verwachte rendementen zijn aandelen en dus is hier ook het risico het grootst. Het risico wordt berekend via een ingewikkelde statistische methode waarbij data uit het verleden gebruikt wordt. Het resultaat noemen we de standaarddeviatie, oftewel het risico dat de koers afwijkt ten opzichte van de verwachte waarde. Hoe hoger de standaarddeviatie, hoe hoger het risico. Het gekke is dat naarmate de periode waarin u belegt langer is, het risico afneemt, niet door een vermindering van de standaarddeviatie maar doordat goede en slechte jaren gemiddeld worden. Bij een periode van 10 jaar is het risico van een negatieve opbrengst bij beleggen in aandelen bijna nul. Vandaar dat uw beleggingshorizon zo belangrijk is, je belegt alleen geld dat je voor een langere periode (minstens 3 tot 5 jaar) niet nodig hebt.

In 2001, 2002, en 2003 hebben we een sluipcrash gehad op de Europese beurzen maar we zien dat de meeste (aandelen-) fondsen over de laatste 5 jaar alweer een positief, of bijna weer een positief, rendement laten zien. Het verwachte rendement voor aandelen over een langere periode is ongeveer 8%, voor obligaties is dit 5%, voor vastgoed 7% en voor cash of deposito's 3%. Om het verschil in sparen en beleggen te illustreren het volgende voorbeeld. Stel u heeft € 100.000,- beschikbaar voor een langere periode en u moet kiezen tussen sparen tegen 3% en beleggen in aandelen, obligaties etc. tegen 6% of alleen in aandelen tegen 8%. Uw resultaten zijn dan als volgt:

€ 100.000,- belegd	Rendement 3%	Rendement 6%	Rendement 8%
Eindbedrag na 5 jaar	€ 115.927,-	€ 133.823,-	€ 146.933,-
Eindbedrag na 10 jaar	€ 134.392,-	€ 179.085,-	€ 215.893,-
Eindbedrag na 20 jaar	€ 180.611,-	€ 320.714,-	€ 466.096,-
Eindbedrag na 30 jaar	€ 242.726,-	€ 574.349,-	€1.006.266,-

Verbazingwekkend nietwaar? Wat tijd betekent voor het beleggen en wat een paar procent per jaar voor verschil maakt. Denk er dus wel om dat deze hogere opbrengst, op korte termijn, meer risico betekent.

Ik ben hier uitgegaan van bruto rendementen maar in de praktijk zijn er natuurlijk ook nog kosten. Hier moet u uitkijken want er zijn vele verborgen kosten in de beleggingswereld. Deze verborgen kosten kunnen al heel snel oplopen naar 2 a 3% per jaar, waardoor u in de tabel een kolommetje naar links springt. U moet vooral oppassen met verborgen kosten en stapeling van kosten in polissen en beleggingsfondsen. Beleggingsfondsen in Europa maken hun kosten meestal inzichtelijk via een zogenaamde "total expense ratio" oftewel TER. Er zijn echter ook nog andere kosten zoals bijvoorbeeld transactiekosten en de spread (verschil tussen aankoop en verkoopkoersen) die hier buiten vallen. Een typische TER voor een aandelenfonds is 1,2% maar inclusief de verborgen kosten wordt dit vaak tussen de 2 en 3% of hoger. Als het beleggingsfonds op zijn beurt weer in andere beleggingsfondsen (meestal van dezelfde bank of verzekeraar) belegt, komen er weer kosten bij en is een kostenniveau van 3 a 4% geen uitzondering. Sparen is dan ineens aantrekkelijk. Ook in polissen ziet men deze stapeling van kosten heel vaak en hierbij komen dan ook nog de poliskosten en als ander nadeel een, meestal, zeer beperkte keuze in beleggingsfondsen. Ook de tegenwoordig zo populaire garantieproducten hebben een hoge kostenstructuur en spelen in op uw risicoaversie. Dat schiet dus niet op. Gelukkig zijn er tegenwoordig alternatieven zoals bijvoorbeeld trackers. Dit zijn indexvolgende beleggingsfondsen met een veel lager kostenniveau, ongeveer 0,1 tot 0,7% (kijk bijvoorbeeld op www.ishares.net). Deze trackers zijn uitermate geschikt om de kern van uw portefeuille mee samen te stellen. Buiten deze kern houdt u dan een gedeelte van uw geld om meer risicovolle posities in te nemen

bijvoorbeeld in emerging markets, goud, grondstoffen etc. U gebruikt dan een zogenaamde core-satellite strategie, precies zoals uw pensioenfondsen het doet.

Aandachtspunten bij beleggen zijn dus:

- Maak een plan en formuleer doelstellingen.
- Goede balans tussen rendement en risico, aangepast aan uw situatie. Doe aan risico beheersing.
- Alleen beleggen met geld dat u voorlopig niet nodig heeft.
- Spreiding op alle niveaus om het risico te beperken.
- Let op de kosten.
- Rendementen uit het verleden zeggen niets over die in de toekomst.
- En vooral, beleg met verstand en probeer emoties zoveel mogelijk te onderdrukken. Hebberigheid en angst voor verlies zijn grote valkuilen en kunnen van uzelf uw grootste vijand maken.

Als laatste is beleggen vaak een mooie manier om uw eigen pensioen (gedeeltelijk) te regelen. De volgende aflevering gaat dus over pensioenen tenzij u een beter idee heeft!

Mocht u vragen hebben over het bovenstaande of over andere vakgebieden van de financiële planning dan kunt u mailen naar:

Henk@PlanningMasters.nl
website: www.PlanningMasters.nl
Henk Vriesman RMFP FFP
Postbus 295, 1860AG Bergen(NH)

Ondersteuningsgroep voor Moeder en Baby

Wij zijn een klein, internationaal team bestaande uit partners van PDO werknemers die een medische achtergrond hebben. Wij verlenen op vrijwillige basis algemeen advies en emotionele ondersteuning aan:

1. Aanstaande moeders,
2. Moeder & baby na de bevalling, op verzoek,
3. Moeder & baby tijdens het eerste levensjaar van de baby, één keer per maand.

Als je je in een situatie als hierboven beschreven bevindt, aarzel dan niet om contact met ons op te nemen! Gewoon om je verblijf in Muscat zo aangenaam mogelijk te maken.

Bijna 20 jaar geleden zijn partners van werknemers begonnen met het verlenen van dit soort ondersteuning aan zwangere vrouwen en baby's, woonachtig zowel binnen als buiten het PDO kamp. In deze tijd begon de gezondheidszorg in Muscat en Oman zich net te ontwikkelen en was er grote behoefte aan een dergelijke ondersteuningsgroep. Gelukkig waren er tijdens al deze jaren altijd vrouwen bereid de groep voort te zetten en altijd op vrijwillige basis! Is dat niet wonderlijk? Maar de gezondheidszorgvoorzieningen in Oman zijn in de afgelopen 20 jaren aanzienlijk verbeterd. Vandaag de dag is de zorg van hoogstaande kwaliteit en erg professioneel.

We geven daarom geen medisch advies of behandeling. We kunnen alleen ondersteuning aanbieden en algemeen advies met betrekking tot pre- en post-natale zorg, bijvoorbeeld: dieet, voeding, het geven van vast voedsel, slaapproblemen, etc. Ouders die medisch advies nodig hebben worden doorverwezen naar de PDO kliniek of een geschikte privékliniek. Aan de ondersteuning die wij bieden zijn geen kosten verbonden.

Hopelijk hebben wij je genoeg informatie gegeven over de M&B ondersteuningsgroep. Als je nog vragen hebt, die bijvoorbeeld specifieker of persoonlijk van aard zijn, neem dan gerust contact met ons op.

Met vriendelijke groet,
M&B ondersteuningsgroep

Contactpersonen:

Elvira Drenth (Nederlands) Tel: 24678321 GSM 99556485 Email: hdrenth@omantel.net.om
Eli Busby (Noors) Tel: 24678318 GSM 99592431 Email: eabusby@omantel.net.om
Rachel Currie (Engels) Tel: 24675313 GSM 99264462 Email: Currie@omantel.net.om
Miranda Dalessi (Nederlands) Tel: 24567549 GSM 99327987 Email: dalessi@omantel.net.om

De Ambasadestaf wenst u voor het jaar 2006 de beste wensen toe en hoopt ook dit jaar weer voor u allen de juiste diensten, bijstand en informatie te kunnen verlenen.

Het komende jaar zal voor de ambassade in het teken staan van diverse officiële bezoeken, manifestaties en interne controles en wellicht een tegenbezoek van het in november 2005 in Oman ontvangen hoge bezoek.

Voor zover nu bekend, staan de volgende zaken voor Oman op het programma:

Januari 2006: Bezoek Directeur Generaal van het Ministerie van Landbouw & Visserij;
Februari 2006: diverse vlootbezoeken (te Muscat en Salalah)
30 april 2006: Koninginnedag
Juni/Juli 2006: gereserveerd voor het WK te Duitsland
14 Nov. 2006: bezoek Storioni Trio

Op consulaire gebied zal de Tweede Kamer gaan beslissen over het wel of niet doorgaan van de inburgeringsexamens voor niet-Nederlanders die voor langere tijd in Nederland willen gaan wonen. Voor zover nu bekend, worden arbeids- en kennismigranten hiervan uitgesloten.

Voorts zal een nieuw visuminformatiesysteem worden ingevoerd en is men bezig aan de ontwikkeling van registratie van biometrische gegevens, welke uiteindelijk ook in paspoorten zullen worden weergegeven.

de wijsheid van Carlo Boszhard; "Als je het antwoord al weet, dan is de vraag niet moeilijk"

Verwelkom uw Familie en Kennissen

Per KLM vanaf Amsterdam
Naar Muscat of Dubai

Reeds meer dan 20 jaar uw specialist

HOOFDSTRAAT 19 2406 GD ALPHEN A/D RIJN

TEL. +31-172-425300 FAX +31-172-475444

www.royaltours.nl

email: royalint@euronet.nl

MAARTEN'S JEEP?????.....

"Het Nederlandse Hockey elftal komt naar Oman!!!", wordt door mijn eega enthousiast medegedeeld. "Oh leuk," zeg ik, duidelijk minder opgewonden. Heb zelf nooit gehockeyd en ben van plan dat zo te laten en als kijksport vind ik het ook al niks.

Het dineetje bij de ambassade ter ere van hun komst is gezelliger dan verwacht en er wordt veel gelachen. Eens te meer omdat ik hoor dat een aantal jongens van het elftal, op hun enige vrije middag, naar de souk gaan om een cadeautje voor ... ja, hun moeder te kopen. Erg schattig hoor, maar lijkt me toch niet de ervaring om over naar huis te schrijven.

Dus stel ik ze voor om wat in de Bausher te gaan crossen. Na wat overredingskracht van de aanwezige heren op het dineetje krijgen we iedereen mee. Twee dagen later staat het hele Nederlandse Hockey team, inclusief begeleiding, klaar om mee te gaan.

Enmaal in de duinen gaan de heren los. Overal waar ik kijk zie ik breed grijnzende gezichten duintje op en over scheuren. Hier en daar komen er wel wat vast te zitten, maar die worden met wat teamwork snel weer vlot getrokken.

Ik zit samen met Teun de Nooijer, Mathijs Brouwer en Jeroen Delmee in de auto. Na eerst een rondje voor te hebben gedaan, laat ik ze één voor één het stuur overnemen. Allereerst de jongste, Mathijs. Ben verbaasd, deze jongen kan niet alleen goed hockeyen. Hij trekt zelfs ook nog heel professioneel één van zijn maatjes vlot. Jeroen is de tweede en duidelijk wat voorzichtiger dan Mathijs, hij is dan ook de oudste van het team als ik me niet vergis. Maar met wat aanwijzingen komt ook hij volledig ongeschonden uit de strijd.

Als laatste Teun, inmiddels gekroond tot beste hockeyer van de wereld. Na het eerste bochtje weet ik genoeg. Teun is géén natuurtalent achter het stuur. Draait net iets te vroeg of dan weer te laat een duintje op, geeft net te weinig en soms weer te veel gas. Maar de erg zachte banden en het toch wel eenvoudige zand in de Bausher vergeven veel.

Totdat we één van de laatste duintjes opdraaien om via de bekende "Bausher Bowl" naar boven te rijden. Ook hier weer draait Teun iets te vroeg en net iets te traag het duintje op en komt er daardoor net niet bovenop. En ineens staan we onder een wel heel steile hoek op een slipface.

Nu gaat het allemaal heel snel maar toch ook weer langzaam. Teun probeert zijn fout goed te maken en probeert het duintje weer op te sturen, helaas gaat dat dus niet. Daar gaan we ... het zand komt snel dichterbij ... een zachte plof en daar ligt mijn mooie oude Land Rover op zijn kant.

"Iedereen o.k.?" Gelukkig krijg ik drie keer een beknepen "ja" als antwoord. "We moeten er maar uit" zeg ik dan en probeer mijn portier open te maken. Maar dat gaat wat lastig met een auto er zo bovenop. We klimmen met z'n allen door het bestuurdersraam naar buiten, alwaar inmiddels al hulp is gearriveerd.

Met behulp van de lier van Mark Koper en de sling van Iwan de Lugt staat m'n Land Rover zo weer overeind, een schitterende afdruk in het zand achterlatend. Tien minuten later ronkt de motor weer en rij ik met slechts een beschadigde spiegel en een licht ingedeukt spatbord de Bausher weer uit.

Teun was toch wel geschrokken en een beetje wit om de neus. Hij voelde zich duidelijk verantwoordelijk voor het ongeval en wilde graag de schade vergoeden. Maar dat zal moeilijk worden, over de reparatiekosten kom ik wel heen maar ik heb onherstelbare psychische schade opgelopen. Niet zo zeer van de slagzij maar wel van het korte artikel de volgende dag in het Algemeen Dagblad. Ik in een j..., dat nooit!!!!

Maarten van der Giessen

Zelfs in de Times of Oman !

Dutch community members celebrate New Year's Dive

By A Staff Reporter

MUSCAT — The PDO (Petroleum Development Oman) Club beach has witnessed a strange, but happy sight: Some young and old revellers racing to the cold sea waters and plunging into it, swimming to a distance and then emerging from it, slightly shivering, but fresh and happy.

These were some members of the Dutch community here, who took part in this fun dip into the cold waters as part of the Dutch New Year tradition. In Dutch, it is called the *Nieuwjaarsduik* (New Year's Dive).

Although a bit late, the Dutch community still took it upon themselves to indulge in this traditional dip into the icy waters before January was through. Better late than never, that is.

"Normally, we follow this tradition — called the New Year's Dive — on January 1 itself! But since many members of the Dutch community were away, and since we did not get free time to organize this, we decided to do it during a holiday," Irene ter Haar, member of the Dutch community here, told the Times of Oman, prior to the event, which was held last Thursday.

"It is a tradition that most of us follow in Holland. Those who dip into the icy cold waters emerge with the feeling of being fresh and clean," Irene said.

"After their icy dip, the tradition is to enjoy a piping hot pea soup. This soup will also have some meat in it. We will have the soup and hot chocolate — it is great fun!"

The tradition of dipping into the icy cold waters has now become some sort of a rite, Irene said. "But, since the waters will not be that cold here, it will not be that challenging, but it would still be great fun."

And great fun, the Dutch revellers had in their icy dip celebrations last week. Before they dunked themselves into the sea, they had a quick shower to acclimatise with the water. Soon, a bunch of the revellers were seen heading off to the waters like their backs were on fire. They jumped in, swam to a short distance and came back, grunting, dripping to the bone, but happy.

There are approximately 800 Dutch community members in Oman.

IN COLD WATERS: The Dutch community members taking part in the New Year's Dive in the cold sea water.

oman Adventure Race

Donderdag 8 december 3 uur 's middags. Het zit erop. Vijf dagen en één nacht afzien. Vier weken geleden kreeg ik een telefoontje van Suleiman al Alawi. Of ik geen zin had om mee te doen aan de Oman Adventure Race met ondersteuning van de ministeries van Sports Affairs en Tourisme. 'Ja' had ik al gezegd vooraleer ik er goed over nagedacht had. Een paar dagen later realiseerde ik me echter waar ik aan zou beginnen: bijna 300 km in zes etappes over vijf dagen dwars door Oman in teams van twee met slechts één mountainbike. En dan te bedenken dat ik een 400 m baanatleet ben geweest; alle inspanningen langer dan een vijftigtal seconden zijn per definitie extreem. De regels van de Adventure Race schrijven onder andere voor dat er hoogstens één persoon op de MTB mag en dat er geen ondersteuning van buitenaf mag komen. De weken die volgden op Suleiman's telefoontje waren gevuld met velerlei voorbereidingsactiviteiten. Dit was overigens op zich al de helft van het plezier.

Nog even een busstripje naar Damascus een week voor de race met het idee om daar met ex-Omaanse collega's nog wat bij te trainen. Op dag drie ging het goed mis: rennend van kantoor naar hotel verstpakte ik me ergens op een verlaten spoorbaan. Malcolm heeft per direct bijles gekregen in oude en nieuwe Hollandse krachttermen. Afijn, niets aan te veranderen. Goed dik die enkel trouwens en daarmee vrijwel zeker een eind aan mijn Omaanse avontuur vooraleer die werkelijk begonnen was. Terug thuis in Muscat gelijk alles in het werk gezet om het herstel te bespoedigen: allereerst deskundig advies ingewonnen bij Marie B. gevolgd door een dagelijkse ultrageluidkuur, tweemaal-daags ijs, 's nachts met het zere voetje omhoog en dat alles om de zwelling weg te nemen.

Het wonder is dan toch geschied. De enkel lijkt goed en op zaterdag 3 december vertrekken we met behoorlijk wat plussen en minnen met vier Omaanse teams vanaf het Intercon. Het werd een race tegen de klok om de proeve van bekwaamheid af te leggen: het vinden van de eerste kampeerplaats in de buurt van Yenkit. Falen hierbij is waarschijnlijk voldoende reden om niet eens mee te mogen doen met een avontuur/oriëntatierace. In Yenkit aangekomen waren de andere deelnemers reeds aanwezig en alom was er sprake van een nerveuze wedstrijdsfeer die ik nog goed ken uit mijn atletiekperiode.

De race startte in wadi Hulw met een klein optreden van een band uit Quriyat waarna de undersecretary van Sports Affairs het startschot loste. Onderweg naar Habubiyah! Pfff, maar dat is ver: 60 km en dit is slechts de warming up! De race-strategie was tevoren duidelijk afgesproken: de fietser gaat 1 km vooruit, laat vervolgens de fiets achter en gaat zelf rennen. De eerste renner pakt vervolgens de fiets op (niet onbelangrijk en zeker niet triviaal zoals bij een paar teams bleek!) en probeert de ander in te halen waarna het patroon zich

herhaalt. De te volgen route is gegeven met behulp van een x-aantal waypoints, waarbij een aantal zogeheten Control Points zijn bepaald. Hier moeten beide teamgenoten zich tegelijk melden en het racepaspoort af laten tekenen. CP2 (1 was de start) bevond zich vlakbij de Quriyat - Muscat weg waar de fiets moest worden achtergelaten. Te voet verder voor een trekking gedeelte. Dit ging niet zonder problemen: de kramp sloeg verschrikkelijk toe als gevolg van enerzijds het (te) hoge aanvangstempo en anderzijds een tekort aan zouten in het lichaam. Eenmaal aangekomen aan de andere kant van de berg de fiets weer opgepakt. Nog eventjes een groot gedeelte van de onder MTB-ers bekende Arqi-loop af rossen; deze keer echter grotendeels rennend, alhoewel, strompelend is een passender woord. Zo bekend als ik ben met de Arqi-loop, zo weinig wist ik van wadi Sarin, een short-cut naar Habubiyah. Bijgevolg een navigatiefout gemaakt waar ik op dat moment niet echt op zat te wachten. Uiteindelijk gecrasht in een falaj bij de dagfinish voor een welverdiende opknapbeurt. Om de motivatie op peil te houden nog even wat bezoek gekregen van de familie Van Beek, waarbij ze gelijk hun Thermanrest mochten afstaan.

De volgende morgen vroeg op (5.30 uur) voor een start om zeven uur. De tocht voerde door wadi Majlis naar Sahil, vervolgens langs het strand naar Al Fala. Hier de fietsen op transport voor deel twee van de etappe: via Suwayh naar Dhibab aan de kust. Fijne hoogteverschillen en bereheet. Geen tijd voor het natuurschoon maar gewoon de beuk erin. Wonderbaarlijk genoeg geen problemen met kramp gehad (behoudens wat stijve spieren) en weer meer dan 63 km weggezet.

Om 6 uur de volgende morgen startten we nabij Fins voor een hele fijne en simpele etappe: omhoog naar het Selma plateau, CP-tje aantikken ergens midden op de vlakte, als een razende Roeland naar beneden naar Tiwi om vervolgens te kamperen op Tiwi beach. Slecht 52 km! Oh ja, bijna vergeten: ook nog 1350 meter hoogteverschil en voor de intimi onder de lezers, deze weg gaat niet alleen maar omhoog maar kent ook een behoorlijk aantal knikjes naar beneden met een bijkomend feit dat een plateau in Oman per definitie niet vlak is. Totaal aantal hoogtemeters voor deze dag geklokt op 1880. De strategie 1 km/1 km werkte hier (totaal) niet. Fietsen op deze weg is vrijwel niet mogelijk. Mijn partner Yousuf was volgens afspraak vooruitgegaan en vervolgens heb ik hem 750 hoogtemeters niet meer gezien. Serieus afzien met zo'n k..fiets die steenhoop op te zeulen. Zo'n derde dag geeft bij vele meerdaagse sportevenementen altijd wat problemen en dat was hier niet anders. Ik heb werkelijk ongelooflijk afgezien waarbij mijn partner ook niet veel kon overnemen. Een emotioneel en fysiek dieptepunt werd bereikt vlak voor het CP: opgeven komt niet in mijn woordenboek voor maar ditmaal was ik er heel,

heel erg dichtbij. Toch doorgezet en niet zonder problemen bij Tiwi dus naar beneden. Heel erg gave afdaling maar niet voor aanvangende MTB-ers. Laat ik volstaan met het vermelden dat Yousuf's learning curve exponentieel was.

Dag vier bracht ons van hetzelfde plateau (niet vlak dus) bij Qalhat vanaf 1500 m hoogte richting een bijzonder fraai gelegen dorpje Halut genaamd. Het stijgen en dalen ging aanzienlijk beter dan de vorige dag hoewel we beiden geen heuvel meer konden zien. Gelukkig konden we de fiets weer achterlaten voor een wandelingetje richting Sayq via wadi Bani Khalid. Wandelingetje? Nou niet echt, trekking via een vijftigtal waypoints met strategisch geplaatste CP's. Laatste starttijd voor de canyon naar Sayq was vastgesteld op vier uur 's middags, maar omdat de Fransen zelf de start niet op tijd konden vinden voor nota bene hun eigen vastgestelde starttijd en plaats, was deze limiet maar even vergeten mits je een hoofdlampje meenam. Een niet aflatende pijn in een van Yousuf's beenspieren gecombineerd met een niet aflatende honger van zijn kant maakte onze progressie traag. In de canyon dus om ongeveer vijf uur voor onze klauter- en zwempartij. Vlak daarvoor nog wat Harweel-klanten tegengekomen die onderweg waren naar huis en ons voor gek verklaarden op dat tijdstip nog de kloof in te gaan. Wat nou, watjes! Binnen een half uur was het donker en dan is de voortgang minstens een factor vijf trager. De bijzonder lange dag, hoewel slechts 48 km in afstand: dehydratatie, tekort aan voedsel (immers geen hulp van buitenaf), vermoeidheid en vervolgens thermische shock waren voldoende voor een aantal deelnemers om volledig te verkrampen. Dit was voldoende teken om te stoppen. Samen met twee anderen hebben we vervolgens een kampvuur gebouwd waar diverse mensen enigszins op krachten konden komen. Een tweetal uur later, nadat de kleren gedroogd waren en de inwendige mens wat versterking had gekregen, zijn we met z'n tien weer verder gegaan. De voortgang was traag vanwege de twee krampgevallen. Geen van ons was ooit eerder in de canyon geweest en derhalve wisten we niet wat te verwachten. Het bleek dat ons

nog een stuk zwemmen van zo'n driehonderd meter te wachten stond. Dit was te hoog gegrepen gezien de fysieke toestand van een aantal deelnemers.

De door een eerder team gewaarschuwde dokter was ons reeds tegemoet gekomen met een infuus. Dit bleek de redding te zijn voor onze afgezwakte collega's. Het één en ander heeft overigens nog vele uren geduurd, waarbij we ons comfortabel gemaakt hebben met behulp van elkaars lichaamswarmte en thermische nooddeken, deel van de verplichte nooduitrusting. Het laatste stuk zwemmen werd overbrugd om 11 uur 's avonds, waarbij de scouting groep eerst ging om een vuur aan te leggen waar de anderen (en wij zelf) zich later aan konden warmen. De tocht naar het einde van de kloof is vervolgens zonder kleerscheuren volbracht. De auto bracht ons naar de citadel in Al Mintrib waar we 2 uur 's nachts aankwamen. De competitie was voor ons allen uiteraard afgelopen aangezien we de start van de nachtetappe om 9 uur 's avonds gemist hadden.

Een paar uurtjes slaap later en zonder mijn partner die echt niet langer verder kon, de laatste etappe van Al Mintrib naar Al Areesh desert camp. Een tamme 19 km door het zand die volbracht werd in minder dan 2 uur. Helaas dus geen officiële classificering maar wel een hele ervaring rijker.

Wat brengt een mens ertoe dit soort martelgangen te volbrengen? Ik denk dat dit voornamelijk de uitdaging is. Onderschat overigens ook niet de ongebreidelde competitiedrang van sommigen onder ons. Wat me bijzonder heeft verbaasd is het wonderbaarlijke herstel waar het lichaam toe in staat is: hoe verder ik in de race ging, hoe beter het me afging. Voedsel en rust doen wonderen.

En het volgende project? Zuid-Afrika in april 2006 voor een achtdaagse, internationale MTB race over 900 km en 16,000 hoogtemeters. De gedachten gaan echter nu al uit naar een meerdaagse adventure race in de niet al te verre toekomst.

Marcel Braas

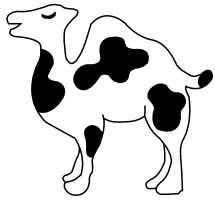
WWW.BBLCARRENTAL.NL

**CAR RENTAL UPON
ARRIVAL SCHIPHOL AIRPORT?
MOST ECONOMIC RATES
WITH UNIQUE SERVICE!**

Rijnlanderweg 774
2132 NM Hoofddorp
Tel + 31 20 6557900
Fax + 31 20 6557909
info@bblcarrental.nl

BB&L
CAR RENTAL

اللجنة الهولندية - عمان Holland Comité Oman

Zoals elk jaar hebben wij 'Omaanse Nederlanders' oud & nieuw over de hele wereld verspreid mogen vieren, veelal met spetterend vuurwerk en knallende champagneturken. In Muscat viel er vlak na middernacht (en wel alleen op sommige plekken) stortbuien van jewelste. Voor de PDORC feestgangers was dat een onaangename verrassing, en vooral zuur voor de organisatoren, maar de Omani's waren wel weer erg blij vanwege het aanvullen van de ondergrondse watervoorraden. Zo zie je hoe verschillend gebeurtenissen worden ervaren.

Sinterklaas is weer heel goed ontvangen, met wederom een spannende en onthullende video - zie elders in deze Raskrabbel voor een uitgebreid verslag. Heel veel dank voor een perfecte organisatie van Anja van Neck, Margot Sickler en Ineke van Eden. Ik was er helaas zelf niet bij, in verband met familiebezoek in Nederland.

Op 19 januari was onze jaarlijkse Nieuwjaarsduik. Het weer was perfect voor de duik: voor Omaanse begrippen behoorlijk guur, en door de harde wind plus erg hoge golven werd besloten om het parcours langs het strand te verleggen. De moedigen onder ons werden vervolgens opgewacht door de speciaal uitgevoerde chocolademelk. De live jazzband, champagne, erwtensoep en Hollandse happen zorgden voor een erg gezellige borrel.

Op het programma voor de komende maanden staat:

- 9 februari: Het Kinderfeest 'Crazy Castle', een niet te missen kinderfestijn, met de leukste attracties in de herhaling en een paar spannende nieuwe!
- 4 - 8 maart: Onze traditionele Avondvierdaagse.
- 23 maart: De jaarlijkse knaller; het Oranjebal met als thema dit jaar 'Nederland Waterland.'

En rest mij nog om verschillende mensen te bedanken: allereerst Mathieu die zich een aantal jaren erg verdienstelijk heeft gemaakt binnen het impresariaat en meer recentelijk als school liaison. Hij wordt opgevolgd door Maaïke Bernauer die beide taken gaat combineren. Beiden (alvast) bedankt voor jullie inzet en enthousiasme! Ook gaan we Yvonne van Buitenen missen in het impresariaat en Jan van Buitenen als beschermheer - ontzettend veel dank voor jullie steun en inzet en veel succes in jullie nieuwe posting!. Steven van Rossem neemt de scepter van Jan over.

Jan-Willem

Tel: 24564618(h), 24674901(o)

Email: jwvanderlee@yahoo.com om je voor de email-lijst van het Holland Comité op te geven.

Voorzitter	Jan Willem van der Lee	School Liaison	Maaïke Bernauer
Secretariaat	Marjo van Amelsfoort	Raskrabbel Liaison	Tanya Braas
Penningmeester	Wim Moelker	Ambassade Liaison	Sander Janssen
Techniek & Opbouw	Stan van Gisbergen	Oranjebal	Oddy Kapoh
	Martijn Dalessi	Kinderfeest	Frank van Beek
Impresariaat	Ingrid van Houweligen	Zwemvierdaagse	Liesbeth de Wit
	Nicole van Aken	Avondvierdaagse	Anneke van Gisbergen
	Yvonne van Buitenen	Sinterklaas	Anja van Neck
	Maaïke Bernauer	Vrijmarkt	Anja van Neck

Holland Comité Oman

2005 – 2006

School Vakanties

Nationale Feestdagen

Holland Comité Activiteiten

Andere Activiteiten

Italic = Activiteit of datum niet zeker

September-05

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

November-05

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Januari-06

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Maart-06

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Mei-06

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

22 Sep. Kick-off Party Holland Comité

4 Oct. t/m 2 Nov. Ramadhan

22-25 Oct. Mid term PDO School

3 t/m 6 November Eid Al Fitr

11 November St Maarten

17 November Vuurwerk

17 Nov Aankomst Sinterklaas

24 - 25 Nov Wahiba Challenge

1 December Triathlon

1 December Sint op huisbezoek

9 December International Fair

22 Dec - 13 Jan Kerstvak PDO School

31 Dec. PDORC Nieuwjaarsfeest

10 - 12 Januari Eid Al Adha

19 Jan Nieuwjaarsborrel Holland Comité

31 Jan Islamitisch Nieuw Jaar

9 Februari Kinderfeest

2 Maart Canadian Stampede

4 t/m 8 Maart Avondvierdaagse

9 - 10 Maart Annual Regatta

11 Maart Syrian Night

23 Maart Oranjebal

8 - 19 April Paasvakantie PDO School

26 April Vrijmarkt

30 April Koninginnedag

25 - 29 Mei vakantie PDO School

18 Mei Cabaret (Cultuurmaand)

1 t/m 9 Juni Nederlandse Filmweek

06 Juli t/m 01 September vakantie

Oktober-05

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

December-05

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Februari-06

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28			

April-06

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Juni-06

Sa	Su	Mo	Tu	We	Th	Fr
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Contact:
Jan-Willem van der Lee
Voorzitter Holland Comité Oman
Tel. 24564618 (r) or 24674901 (o)
E-mail: iwwanderlee@yahoo.com

ik vond het leukste dat we maar de motoren
moften kijken en aan het orde gingen
frustgeraten

Sophie

MET DP4

ik ben vijf ik want het allerkste de
torpedos in de torpedos bakem lage 12 minuten

ik want de torpedos niet.
ze waeren zoo lang ze waeren wel 2 meket en an
kruis
gys van rijen

ik win periscoop en
ik win het bezoek
lruk

Puck

na school werd de klas in 5 groepen verdeeld.
ik ging met mlters mia en ik zat voor in de toon net
ik had een succes. moeden wij in de duikboot in een
als ik in mijn mouw twee heb elke ding, ik als ik weder in de
duikboot in welke lang scrijfs per subwas lude

Koen de Koning

ik want het om van de map in te gaan.
en de torpedos was lief
nie brengen heel veel advies
en we gingen ook op de foto's.
sannev

sannev

ik font de periscoop lruk

de torpedos want ik het mooiste, ze konden en is manieren.
ze hadden er 6, ze haden ook torpedobeden.

nals

ONDER ZEE!

foras

ik won de torpedos het meest

ik vond door de periscoop
kijken het leukst en de stylen
trap. vond ik het moeleast

Lara

ik wonde de torpeda heel leuk
wessel

de torpedos vond ik het leukst
en het fruit vond ik het lekkerst
bart

ik vond de torpedos heel mooi
sne waren denk ik 4 meter lang
hourens

de torpedos groot en groen en lang
ik want het leuk onderzeeer
Hans-pieter

ik font het fantastus
wouter

ik won het moiste de verrekijker en het
stuur in het onderzees en het eten
dat was vriet in de onderzees dag
Hij van allen

KINDERPAGINA

Kikker Woordzoeker

P A H C S D N E I R V K
K E A R E K K I K K R E
A E A A J K E N M I E O
V N S T D K I K K K E B
O D R E N N Z I J K N R
N T E K E N I N G E N E
T L A C I S U M V R P D
U B E E R T J E R C I N
R R A T V I E N D L R I
E J T N E K R A V U T K
N K Y L O R V J E B S S
M A X V E L T H U I J S

Avonturen
Beertje
Eend
Haas
Kikker
Kikkerclub
Kinderboek
Max Velthuijs
Musical
Rat
Strip
Tekeningen
Varkentje
Vriendjes
Vriendschap
Vrolyk

Vierkante gehaktbal

Een fabrikant van gehaktkruiden is de ronde gehaktbal zat. Het bedrijf gaat reclame maken in kranten en op televisie om vierkante gehaktballen te promoten!

De gehaktbal is het meest gegeten stukje vlees in Nederland. Een Nederlander eet per jaar gemiddeld negen kilo gehakt. Een vierkante gehaktbal heeft volgens de fabrikant grote voordelen. Je kan hem makkelijker aan alle kanten braden en hij rolt niet meer van je bord af. Om iedereen aan de vierkante bal te krijgen komen er krantenadvertenties en televisiespotjes.

Wat vind jij? Is een vierkante gehaktbal beter of moeten we het gewoon bij de ronde ballen houden?

Nederland niet de beste

De Nederlandse schaatsers hebben het slecht gedaan op het EK in Noorwegen. Normaal horen de Nederlanders altijd bij de beste drie. Maar dit jaar niet.

Sven Kramer eindigde als 4e en was dus de beste Nederlander. Het was sowieso een pech EK. De pakken zaten niet lekker, twee schaatser botsten keihard op elkaar, het ijs smolt, en het startpistool deed het niet.

Piep-geluid jaagt jongeren weg

Een winkelier uit Groot-Brittannië was ten einde raad. Hoe moest hij de rondhangende jongeren rond zijn winkel weg zien te krijgen?

De winkelier hing een apparaatje met een hoog piepende toon aan de buitenkant van zijn winkel op. De pieptoon is voor jongeren tot twintig jaar goed te horen, maar voor volwassenen te hoog, dus onhoorbaar. Voor jongeren tot 20 is het geluid erg irritant.

Wat bleek? Het apparaat hielp perfect! De jongeren begonnen wel te klagen dat er een raar piepgeluid op de parkeerplaats was. De eigenaar van de winkel verzon als smoes dat het geluid tegen vogels was. De winkel zou zich met het piepgeluid beschermen tegen vogels met de vogelgriep. De jongeren geloofden de eigenaar en hangen nooit meer rond zijn winkel!

Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha

Een verdachte moet voor de rechter verschijnen; de rechter zegt tegen de man: "Ik lees hier dat u, behalve geld, ook horloges, juwelen en gouden sieraden heeft gestolen?" Verdachte: "Ja, dat klopt, mijn vader heeft altijd verteld dat geld alleen niet gelukkig maakt!"

Jantje klaagt: "Meester ik wou dat ik in de middeleeuwen leefde". "Waarom Jantje?" vraagt de meester. Jantje antwoordt: "Dan hoefde ik niet zoveel geschiedenis te leren".

De meester geeft les over het menselijk lichaam. Hij vertelt: "Als ik buk stroomt er bloed naar mijn hoofd. Waarom niet naar mijn voeten, terwijl die toch altijd beneden zijn?" Jantje weet het: "Uw voeten zijn niet hol, meester".

Kees: "Mam, ik heb goed nieuws en slecht nieuws." Moeder: "Vertel me eerst het goede nieuws dan maar". Kees: "De school is afgebrand!" Moeder: "En het slechte nieuws?" Kees: "De rapporten zijn bewaard gebleven!"

Dokter: "Mevrouw, drie maanden geleden, toen u dat hartinfarct kreeg, heb ik u verboden trappen te lopen. Nu bent u zover hersteld dat u wel weer trappen mag lopen". "Gelukkig dokter, het ging me knap vervelen om steeds langs de regenpijp naar m'n slaapkamer te klimmen!"

Sebastiaan zit bij de dokter en moppert: "Ik kan 's nachts niet slapen dokter, ik lig de hele tijd te woelen en te draaien". Dokter: "Geen wonder dat je dan niet in slaap komt. Je moet ook rustig blijven liggen!"

Dorien wil uit de trein stappen, maar laat een pakje liggen. Een heer houdt haar tegen en wijst naar het pakje. "Laat maar liggen", zegt Dorien. "Het is het lunchpakketje van mijn man; hij werkt bij de afdeling gevonden voorwerpen!"

Twee dieven plegen een bankoverval. Ze nemen al het geld dat er te vinden is mee. De ene dief zegt: "Gaan we dan nu ons geld tellen?" Waarop zijn luie collega antwoordt: "Nee, we lezen morgen in de krant wel hoeveel het is".

Wie vinden we in Muscat?

Een column (hopelijk) over intrigerende mensen in Muscat. Wie zijn in Oman nou de B.O.-ies (in vergelijking met de BN-ers: Bekende Nederlanders).

Lakshmi

Lakshmi is een presentatrice van Oman Radio. We horen haar elke dag met verschillende programma's op de nationale zender. Ik kwam haar tegen op een forum waar zij iemand interviewde en vroeg aan haar of het niet eens tijd was dat zij eens geïnterviewd werd.

Dus afgelopen donderdag bij een koffieshop afgesproken. Lakshmi ziet eruit zoals ze klinkt. Een blozende, vrolijke, jonge Indiase vrouw met westerse invloeden. Ze spreekt Engels met Indiase en Amerikaanse accenten erin.

Op mijn vraag of ze nog andere Nederlanders kent antwoordt ze ontkennend maar ook wel verbaasd eigenlijk. Omdat ze gelijk vertelt dat ze het heerlijk vindt om mensen te ontmoeten en dus al toen ze een jonge 20-er was vreemden mee naar huis sleepte. 'Zo maar gewoon mee naar huis genomen? Wildvreemden? Wat vond je moeder daarvan?'

Haar moeder vond het ook wel leuk. Met verschillende van hen heeft ze nog steeds contact. Met een aantal Duitsers o.a. die ze had beloond met een cassette vol met Hindi muziek. Ze ontmoette ze in de Wahiba's toen ze daar voor een opname was. Ze doet namelijk ook tv.

Wat achtergrond:

In Madras naar school geweest, daar heeft ze Engels en dans gestudeerd maar uiteindelijk toch gekozen voor Engels omdat ze zeer geïntrigeerd werd door de rest van de wereld, de media en ze bedacht dat ze als journaliste elke dag weer wat nieuws zou leren, elke dag weer nieuwe energie op zou doen. Dat het geen routinebaan was sprak haar ook sterk aan en ze zou waarschijnlijk steeds nieuwe kennis opdoen en nieuwe ideeën horen. Hoe we erop kwamen weet ik niet meer maar we hadden het over mensen die erg zwart-wit denken en mensen die vaker in het grijze gebied zitten; sterk relativerend en van dingen ook de andere kant zien. Zij en ik ook dus, waren meer van grijs en we vroegen ons af waar je nou het meeste mee bereikt? Als je ergens radicaal in bent kan dat helpen om je doel te bereiken maar dan stuit je waarschijnlijk op weerstand, als je flexibel bent is de weg naar je goal misschien makkelijker, maar het zou kunnen dat je dan af laat leiden?

Ze heeft altijd mentors gehad vertelt ze. Ik denk dat ze een mentor op een opleiding bedoelt maar ze legt me uit dat ze personen bedoelt die ze heeft leren kennen en waar ze een of andere wijze levensles van heeft meegekregen. Interessant. Dat als je echt naar mensen luistert en erover nadenkt dat je dan hun wijsheid overneemt.

In de VS studeerde ze onder andere massacommunicatie, elektronische media, schrijven en

PR. Haar stiefvader (ik krijg gelijk zielige Assepoester gevoelens als ze het over stiefvader heeft), waar ze een goede band mee had, woonde in Oman en zo is ze dus in Oman terechtgekomen.

Het mooiste van Oman vindt ze het binnenland. De lege vlakten, de bergen, de ruwheid, de ongereptheid. Daar voelt ze zich dicht bij Moeder Aarde en een piepklein onderdeel van de hele wereld. Niets is daar gemaakt door de mens en je gaat er terug naar de natuur. Ze was zelf eigenlijk ook verbaasd dat ze er zo over dacht en dat ze hier zo lyrisch van werd.

In haar werk probeert ze zo objectief mogelijk te zijn maar ze zegt door subjectief te zijn gaan mensen soms vertellen. Ze vindt dat iedereen een verhaal te vertellen heeft en op mijn opmerking dat dat ook wel eens saaie verhalen kunnen zijn meldde ze dat het dus aan haar is om het interessant te maken. Zij moet zich verplaatsen in de luisteraar, zich opstellen als leek en het op die manier leuk maken voor de toehoorders. Als het een dialoog is klinkt dat ook beter vindt ze. Iedereen luistert namelijk graag af!

Op de radio hoor je bellers. Ik dacht dus dat de telefoontjes die binnen komen wel eerst gescreend zouden worden door een ander en dan aan haar doorgegeven werden maar dat doet ze dus meestal zelf. (Terwijl er een plaatje draait). Ze wil namelijk zelf inschatten of die persoon serieus is, zelf eerst horen hoe iemand klinkt.

PDO vindt ze een wereld op zich. Alles is daar merkt ze op: faciliteiten, club, sporthal, school, het werk. Goede werktijden zegt ze. Om 4 uur klaar! 'Nou, dat moet je dan maar eens aan mijn man vertellen' zei ik.

Begin 2006 komt er een nieuwe zender (SABCO/OHI) maar zij blijft bij Oman Radio, ze heeft het daar goed naar de zin. Als ze een creatief idee heeft kan ze daarmee terecht bij haar baas en meestal mag ze het uitvoeren ook. Ze vertelt dat ze wel beter zou kunnen zijn maar dat ze best 'laid back' is en niet zo georganiseerd.

We kregen het natuurlijk ook over dans en wat ze zei wil ik even niet vertalen want het klonk zo mooi: "to be in touch with rhythm, movement and melody". En daar kon ik me alles bij voorstellen. Dat het zo'n geweldige bezigheid is. Expressie geven aan je gevoel, een vorm van kunstuiting. Alles vergeten, je uitleven. Ik snap het.

Of ze wel eens uit ging. 'Nee, maar wat is dat eigenlijk?' Hè? Dacht ik. 'Maar je spreekt toch wel eens met mensen af, drinkt met iemand koffie of gaat met iemand

naar de film?' 'Ja, dat wel'. 'Nou dat is toch uitgaan!' Ja, maar echt uitgaan, uitgaan dat heeft ze nooit gedaan en omdat ze eigenlijk niet weet hoe ze zich zou moeten gedragen. Wat zou ze moeten zeggen, wat moet ze doen? 'Ik bedoel, je spreekt heel Oman toe, interviewt iedereen, iedereen kent jou en jij bent te verlegen om je zo onder de mensen/jongeren te mengen?' Ze legt me uit: ze is bang dat ze verkeerde dingen zegt of dat ze het hoogste woord zal voeren. Grappig, zo zie je maar, het is niet altijd wat het lijkt en dat uiteindelijk de eigen cultuur en opvoeding toch de boventoon voert over hoe je je gedraagt.

En o ja, help! Nu wil zij wat meer over de Nederlanders in Oman weten en of ik maar eens naar de studio wil komen? Wil er iemand mee?

Irene

Brooke hospital for animals

Hey hey hey iedereen!

Ik ben in november een weekje naar Egypte geweest en had het er reuze naar m'n zin. Het enige dat me erg dwars zat was dat er heel veel slecht verzorgde en vermagerde paarden en ezels op straat liepen. Ik ging vaak naar buiten om appeltjes aan ze te voeren maar dat was natuurlijk niet genoeg.

Gelukkig bestaat er wel iets dat die paarden en ezels helpt, dat is: Brooke Hospital for Animals!! Deze stichting bestaat in veel Derde Wereldlanden en is opgericht in Egypte in 1934.

Als Brooke Hospital verwaarloosde paarden of ezels ziet vertellen ze de eigenaar (er waren alleen maar mannen die de koets bestuurden) hoe ze hun dier het beste kunnen verzorgen.

Als er ernstige zaken zijn zoals verkeersongelukken en grote open wonden, dan nemen ze de dieren mee naar hun praktijk. Daar worden ze vol liefde verzorgd en daar krijgen ze ook een lekkere schone stal.

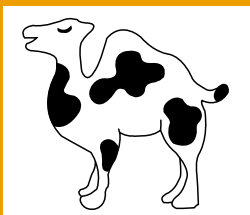
Bij ieder hospitaal hebben ze 2 of 3 dierenartsen (op de foto zie je mij met dr. Ahmed, een dierenarts van Brooke).

M'n moeder en ik zijn in Caïro naar Brooke Hospital geweest. Er waren wel 20 stallen die bijna allemaal vol waren. Maar bij elk beestje schrok je heel erg. De ene keer lag de schouder helemaal open en bij de ander was er een gat in z'n nek...en zo kan je nog een tijdje doorgaan (jullie kunnen het op de foto's zelf zien).

Je kunt donateur worden van Brooke Hospital for Animals van de junior- of de volwassenenclub; hun website is: www.brooke.nl of e-mail: info@brooke.nl.

Groetjes van Celine Aldewereld

اللجنة الهولندية - عمان
Holland Comité Oman

**Loop jij ook mee
met de Avond-4-daagse?
4-8 MAART 2006**

- **Voor alle kinderen vanaf groep 3**
(jongere kinderen kunnen met een ouder meelopen)
- **Start elke dag: 16.30 uur**
- **Grasveld PDO school**
- **Inschrijfgeld: RO 2.000**

Belangrijk!

- Je moet 4 keer meelopen voor een medaille
- Een deel van het inschrijfgeld is voor een GOED DOEL
- Elke dag ongeveer 4 km lopen (=1 uur)
- Je loopt met je vriendjes en vriendinnetjes en 1 begeleider
- Inschrijfformulieren met meer info krijg je via de PDO-school
- Inschrijven tot en met **22 februari**
- Begeleiders graag aanmelden bij onderstaande personen

Voor informatie:
Ying Jiang
Jamaliah Welling
Anneke van Gisbergen

Tel:
24675340
24678324
24678511

e-mail:
yingjd2@omantel.net.om
wellingrwf@yahoo.com
stanneke@omantel.net.om

mijn favorietetop 5

Vijf muzikale hoogtepunten van Christa Steekelenburg

Mijn Top 5 is niet zo cultureel verantwoord als de Top 5 van Bart Wassing maar er is toch nog een Spaans en een Iers album ingeslopen.

Op nummer 5: Clannad; greatest hits album. Clannad is een Ierse groep die een mix van Keltische "folk" muziek en teksten en new-age instrumenten laat horen. Net even wat anders.

Op nummer 4: Jack Johnson met "On and On": Een in Hawaï opgegroeide zanger met gewoon lekkere muziek met goede teksten. Ongelooflijk dat iemand met een acoustische/electrische gitaar en wat drums op de achtergrond een heel album vol kan zingen en dan ook nog een Grammy nominatie in de wacht weet te slepen.

Op nummer 3: "Dark side of the moon" van Pink Floyd. Erg voorspelbaar vrees ik. Waarschijnlijk heeft iedereen uit dezelfde leeftijdsgroep dit album in zijn/haar CD rek staan of anders wel "the Wall". Zelf vind ik het nummer "Us and Them" het beste van de CD.

Op nummer 2: Chambau; "endorfinas en la mente", Chambau is een spaanse band uit de omgeving van Tarifa. Hun muziek is een moderne adaptatie van de Flamingo muziek. In het hotel waar we destijds voor vakantie verbleven werd één van de nummers van Chambou grijs gedraaid. Na een paar dagen heb ik iemand gevraagd hoe de groep heette en vervolgens heb ik direct hun laatste album in het dorp gekocht. Elke keer als ik naar de CD luister brengt het me meteen weer terug naar Zuid Spanje.

Op nummer 1: Kansas met "Dust in the wind". Ik herinner me (ik was 15 of zoiets) dat ik 's avonds laat op mijn kamertje lag te luisteren naar mijn radio. Eén van mijn favoriete programma's was de LP show waar 3 nummers van een album werden gedraaid die ik dan op een bandje opnam. De andere nummers van Kansas zeiden me niet zoveel maar "Dust in the wind" was vanaf het eerste moment mijn meest favoriete nummer.

Voor de volgende Raskrabbel heb ik Martin Kraaijveld gevraagd om zijn Top 5 te geven.

Voor alles wat uw huisdier nodig heeft:

Dr. Khaled Al Hossan

 Dierenarts MEVA,BSc
Eerste vergunninghoudende dierenarts
en -chirurg in Muscat
Meer dan 13 jaar ervaring met huisdieren
Consulten - Vaccinaties - Operaties

Kattenpensioen - Verzorgt volledig in- en export van honden
en katten, inclusief de benodigde papieren.

Way 1822, Qurum Tel/Fax : 582263
House 1494 Pager : 9111678
Mobile : 9310035

Wahiba Challenge Met de Motor

Vraagt Sandra Kapoh net voor onze kerstvakantie naar Nederland of ik niet een stukje wil schrijven over de Wahiba Challenge per motor. Tja, want je hebt toch niks te doen in de vakantie (?) en o ja, de deadline is 15 januari. Dat terwijl we de 12de terugkomen. Enfin, terwijl het nu buiten vriest en wij het fleecede en de kachel aan hebben, denk ik terug aan één van de mooiste tochten in Oman. De Wahiba Challenge 2005 per motor, hoe en waarom hebben we dat gedaan?

Om te beginnen heeft het te maken met mijn grote passie voor de 2-wielers. Van jongs af aan ben ik al in de weer geweest met alles op twee wielen waar een motor onder hangt. Van opgevoerde Mobiletjes (nostalgie), overigens zonder uitlaat of remmen en lopende op pure Ethanol, tot echte fabriekscrossmotoren. Het was destijds de kunst om bomen en politiewagens te ontlopen, dit met wisselend succes! Ook op onze eerste posting Oman eind jaren tachtig kwam er weer een tweewieler. Een oude Honda 500. Er was een klein groepje off-road rijders bestaande uit de straffe mannen van Drilling. Maar veel verder dan Seeb en het circuit van de Oman Automobile club kwamen we niet. Na nog een off-the-road in Brunei gereden te hebben over het met sand flies bevolkte strand en over illegale hout logging tracks hield ik het off-road gebeuren voor gezien. Ach, als jonge vader; 'je neemt je verantwoordelijkheid' (quote JP B. Ende) en de jonge god met wapperende manen kreeg intussen grijze slapen. Ik hield me verder bezig met het restaureren van oude motorfietsen, een mooie hobby, maar miste toch het "gescheur & geploeg" in het open veld.

Toen terug naar Oman. De Wahiba's waren ineens gemeengoed geworden; vroeger was dat alleen bestemd voor de avonturiers, de onverschrokkenen en vrijgezellen. Een huisvader toentertijd liet het wel uit zijn hoofd. Nu is het anders, met de komst van de Desert Discovery kampen, betere wegen, betere auto's, GPS en Thuraya's wordt de eerste de beste toerist de wildernis ingestuurd. Dus neem ik twee keer deel aan de Challenge per auto plus een paar privé trips. Een prachtige ervaring. Het terrein dwingt een hoop respect af. Het is ook daar een kwestie van inschatten en de juiste snelheid. Maar na je auto weer eens losgeschept te hebben, stap je weer in met AC en massa's MP3 muziek. Ik was alweer op zoek naar een volgende challenge. Dus, wat als ik dit met de motor zou doen? Nee, dat is te gek.

In mei ga ik kijken naar een race van de PDO Off-Road Bike club in de Bausher Sands. Tja, toen was ik verkocht. Het waren allemaal eind-dertigers, mid-veertigers die daar rondreden en ze kwamen goed mee. Dus wat moet je als man in de penopauze en in je tweede jeugd. Kijk, er zijn verschillende alternatieven. Weer off-road rijden was toch wel één van de ongevaarlijkste! In augustus reed ik als nieuwe trotse bezitter de Honda showroom uit met een fonkelnieuwe CFR450. Het is net een wild paard, licht in gewicht, hoog geveerd en met 33 PK. Om de Wahiba's te rijden moest er veel getraind en gereden worden. 2-3 Per week in de gym en 2 keer per week in Bausher. Het "gevoel" en techniek kwamen ondanks de jaren weer snel terug. De voorbereidingen werden getroffen. Ian Greasby bood aan om een maand van tevoren een training sessie te doen in de Wahiba's. We zouden in een team van vier rijden. Al gauw bleek dat we er een zootje van maakten. Iedereen reed maar wat en lette niet op elkaar. Met de auto is het al lastig genoeg om je voorgangers in de gaten te houden, met de motor zonder radiocontact is het bijzonder moeilijk. Je hebt snelheid nodig om niet vast te komen zitten, maar je moet zeker weten dat je voorganger niet onder je zit als je over een bult heen komt. Ian moest ons wijzen op de fouten die we maakten. Het was een zware voorronde. Temeer omdat we een route reden die 10 km zuidelijker lag dan voorgaande jaren en een stuk zwaarder was. Twee van de vier teamleden besloten hierna niet meer mee te doen. Ook werd duidelijk dat we het logistiek beter moesten regelen, de kans dat motor en/of bestuurder onderwijl af moesten haken was groot en dan moet je er nog wel uit zien te komen. We vormden een nieuw team en met 2 extra deelnemers en doordat die nog nooit de Wahiba's gereden hadden werd het een extra uitdaging. Twee andere teamleden zouden ons ondersteunen met twee volgauto's en dat bleek later ook de beste beslissing.

Het was zover. Met vier motoren, ieder bepakt met vier liter water en spares op de rug en twee auto's aan de start in Al Kamil. Dikke en beschermende kleding aan, geen probleem zolang je maar blijft rijden. Twee keer 45 km voor de boeg. Het eerste open stuk was makkelijk en we waren de autoteams ver vooruit. Maar toen begon het. Kilometers vlakten met lage en onvoorziene slip faces. Moeilijk om in te schatten. Rij je te hard dan spring je erover, maar als je daarna landt in zacht zand dan graaft het voorwiel zich in en stopt de motor. Jij zelf overigens niet en wordt ter plekke over het stuur gelanceerd. Rij je te langzaam dan red je het niet en graaft het achterwiel zich in. Dan blijft er niks anders over om je motor er uit te sleuren, wat een zware lichamelijke inspanning is vooral met

volle bekapping. Het werd steeds zwaarder en het terrein was anders dan voorgaande jaren. Ik betwijfelde al hoeveel van de autoteams het base camp zouden halen die avond. Onze nieuwe teamgenoten hebben het erg zwaar.

Na 25 km en na eindeloze val en "sleur" partijen loopt door stommititeit en koppigheid een van de koppelingen vast. Uitgeput onder de schaduw van de bikes en van een klein reflecterend zeil hebben we een "evaluatie" gesprek. We waren klaar om er mee te stoppen.

Toch werd de koppeling weer gerepareerd en het gesprek, water en massa's Redbull & Isostar begonnen te werken. We zouden nog een paar duinrijen doen en dan South-North eruit gaan. We begonnen beter te rijden en kilometers werden op de GPS afgeklokt. Langzaam kwam het besef dat we het base camp toch nog konden halen, maar de watervoorraad slonk snel. Mijn water gekoelde (en regelmatig kokende) motor gebruikte net zo veel water als ik.

Onderweg nog een paar liter overgenomen van een vastzittend autoteam, met veel bravoure passeerde ik ze. Maar helaas kwam ik in het oog van vele camera's neer in een zacht stuk zand en... jawel, kwam een paar meter voor mijn motor tot stilstand. Het moeten mooie plaatjes geweest zijn...

500 Meter voor de positie van het kamp volgens de GPS moeten we alsnog bijkomen. Het water is op en we vertrouwen volledig op de opgegeven coördinaten. Het kamp is niet in zicht. Dan een duin verder zien we mensen op een heuveltop staan, euforie ten top. We kwamen als derde team aan om

16:45u. We waren bijna acht uur onderweg geweest waarvan we effectief maar drie uur hebben gereden. Dat het voor iedereen zwaar was geweest bleek wel uit het feit dat van de 14 teams 5 het gehaald hadden die dag. Een ander autoteam, bestaande uit afvallige bikers heeft het nooit gehaald. Een overwinning des te meer. Ook ons ondersteuningsteam was er. Ondanks dat zij de noord-zuid routes reden, hebben ze met z'n tweeën de twee auto's uit moeten scheppen en slepen. Blij dat we het gehaald hadden, de koele jongens smaakten prima en de verhalen en Margarita's werden sterker.

De volgende morgen na een stevig ontbijt met eieren en spek en de motoren opgevuld en gechecked werd de tocht voortgezet. Net als voorgaande jaren een makkelijker en vlakker stuk op dag twee, wel met prachtige steile slip faces. Een uitdaging om met de motor van af te gaan. Onderweg zien we het Monster Jeep team passeren, nog even overwogen we om ze in te halen, maar laten wijselijk dat plan varen. Na 2 fi uur komen we als tweede team aan. Yes! Een team- en een persoonlijke overwinning.

"Je wordt ouder papa, geef het maar toe", maar eh, wel even de Wahiba's per motor gereden in plaats van thuis zappend achter de tv.

Samen met ons ondersteuningsteam rijden we terug naar Al Qabil waar de motoren geladen worden op de trailers en we de terugreis aanvaarden. Speciale dank aan Taco & Bob voor de fantastische support! Ondanks dat we in een "What if?" werkcultuur zijn opgegroeid, moet je er van uit kunnen gaan dat je plannen werken. Nogmaals bedankt.

Een fantastische ervaring rijker!

Arjan ter Haak

Met een minimeisje op stap Wadi Bani Khalid

Door Iwan de Lugt

Een van de redenen voor ons om naar Oman te komen was het fantastische landschap. Bergen en woestijnen hebben namelijk een sterke aantrekkingskracht op geologen, en beide kan je in Oman in overvloed vinden. We hebben de mogelijkheden die een kampeeruitrusting en een vierwiel aangedreven auto ons bieden de afgelopen twee jaar dan ook goed benut.

Tijden veranderen! Wij zijn sinds mei 2005 in het trotse bezit van een rasechte baby en dat heeft zo zijn effect op de manier waarop wij onze vrije tijd besteden. Dit wadiseizoen hebben wij dus niet veel lange trips gedaan. Volgens de boekjes mag een baby'tje namelijk maar 1.5 uur per keer in de Maxi-Cosi. Ook wil je niet hotsebots off-road door kuilen en over knotsen van keien heen stuiten als je kindje haar hoofdje nog niet fatsoenlijk recht overeind kan houden, en dus bleven de uitstapjes beperkt tot blacktop destinations en een ritje naar het strand op de club. Een langere trip (naar Barka...oeh, ver!) tijdens Eid al Fitr strandde op een gesloten fort, een uitgestorven marktplein en vond een goed einde met een uitgebreide lunch op het Sawadi Beach Resort. Het niet meenemen van zwemkleden (want we gingen naar B.A.R.K.A. remember) was dan wel weer jammer.

Maar na een kerst in Nederland en een rustig thuis genoten Eid al Adha vonden we het zó leuk dat er onverwacht nog een paar daagjes vrij gegeven werden dat we de verleiding niet konden weerstaan en samen met goede vrienden Yvette en Georg de stoute schoenen aantrokken en met baby op weg gingen voor een kampeertrip mét overnachting naar Wadi Bani Khalid.

Ik kan me nog goed herinneren hoe ik vorig jaar de auto inpakte... Ik trok de kampeerspullen uit de kast,

gooide die in de auto, mikte een tas met een schone onderbroek erbij, en nadat de koelbox gevuld was met voldoende voedsel en drank voor 1,2 of 3 dagen konden we erop uit. Een uurtje, maximaal, en dan zoefde het asfalt al onder ons door, op weg naar de dichtstbijzijnde graded road. Tegenwoordig gaat dat anders. Het pakken van "onze" spullen was als vanouds een eitje, maar toen kwam het, want wat je al niet in moet pakken voor een dreumes die net kruipt? Beddengoed, flesjes, honderdduizend luiers en voor 3 weken rompertjes en truitjes (want theoretisch elke tien minuten kan de outfit vies of zeiknat worden) en acht ton aan speeltjes en knuffels. Gelukkig is mijn eega erg goed in het inpakken van babyspul, en ze was zelfs zo slim om er last-minute achter te komen dat mijn definitie van "koelbox

inpakken" niet "babyvoedsel en poedermelk" bevatte, wat een rampzalig vroegtijdig einde van de trip voorkwam. Afijn, we hadden om acht uur afgesproken dus rond tien waren de De Lugtjes onderweg.

Tsja, en over Wadi Bani Khalid kan ik verder kort zijn! Onze baby bleek gek op kamperen en vooral op de mogelijkheden die losliggende steentjes bieden voor het ruïneren van tandjes (in de boekjes staat toch echt dat alleen suiker slecht is voor je tanden, maar ik geloof die boekenwijsheid niet zo hard meer) en kon zich ook wel vinden in het rondgedragen worden door twee muilezels. Eh, ik bedoel natuurlijk rondgedragen worden door papa en mama. De wadi is erg mooi, en een zeer populaire picknickplek. Al gaat zoals overal in Oman de ontwikkeling snel en kan je nu gedeeltelijk over een betonnen wandelpad en over een paar bruggetjes de wadi in, de lichtgroene meertjes waar mensen in zwommen (weer onze zwemkleden niet bij ons, potdikkie!), het klauteren over rotsen dieper in de wadi en een kleine grot zijn erg de moeite waard. Een bergwandeling over de rand van de vallei de volgende dag maakte het tripje helemaal af. En de baby? Zij sliep die nacht als een roos.

Oranjehal

Ticket verkoop start op het kinderfeest (Feb. 9)

contact

Sandra Kapoh (kapoh@omantel.net.om, 2467 8687),
Annette Bol (fambol@omantel.net.om, 2467 5516) or
Iwan de Lugt (iwan_delugt@yahoo.co.uk, 2467 7829).

23-03-2006

Nederland Waterland

swiss.com

Now daily flights from Muscat to Zurich.

We have matched our flight schedule for Switzerland to your meetings: As of October 31 SWISS offers daily flights from Muscat to Zurich - right into the heart of Europe. With convenient connections to the whole world.

For bookings, please visit swiss.com, call your travel agent or SWISS at 24 787 416.